ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 399
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΑΝΤ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1926

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερικοῦ, ἐτησία δραχ. 100
Ἐξωτερικοῦ 1 Λίρα Ἀγγλίας
Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ἀπὸ σήμερον στὴν 8ην σελίδα ΟΙ ΠΟΝΗΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ

ΜΟΝΗ...

Είναι νύχτα. Βρρειά σύννεφα πιέζουν τὴν ἀτμοσφαίραν ἐνῷ μακρὰν ἀκούεται ἡ μονότονος καὶ μελαγχολικὴ βοὴ τῶν κυμμάτων ποὺ σπάζουν μὲ μανίαν ἐπάνω εἰς τοὺς μεγάλους βράχους.

Μόνη ὁλομόναχη μία νεαρὰ κόρη κυττάζει μελαγχολικὰ τὴν ἀπέραντη θάλασσα καὶ μιὰ βουβὴ ἱκεσία εἶνε χυμένη στὴ θλιμμένη της ὄψι. Εἶναι βέβαια κάποια δυστυχισμένη ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ ἀπηλπισμένο βλέμμα της, κάποια ἀπόκληρος τῆς τύχης ποῦ ξυπνᾶ για πρώτη φορὰ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς σκληρᾶς εἱμαρμένης. Καὶ ἔρχεται νὰ κλαύσῃ σιωπηλα μακρὰν ἀπὸ τὰ περίεργα καὶ ἀδιάφορα βλέμματα τοῦ κόσμου τίς εἶδε ποῖο χαμένο ἰδανικό.

Βαδίζει ἄσκοπα, μὲ βῆμα ἀβέβαιον, τὸ χλωμὸ πρόσωπό της διατηρεῖ τὴν σφραγίδα τοῦ πόνου καὶ τὰ ἐκφραστικά της ματια ἔχουν μαύρους μεγάλους κύκλους.

Ἐκεῖ εἰς τὴν ἀγριεμένη παραλία ἔχει περάσει ἀτέλειωτες ἀπελπισμένες στιγμές.

Τί θλιβερη νυχτιά !...

. . . .

Σιγὰ σιγὰ ἀρχίζει νὰ ξημερώνῃ. Ἐν ἀντιθέσει πρὸν τὴν ἀγριεμένη νύχτα μία γλυκειὰ χαραυγὴ ρίχνει χρυσὲς ἀνταύγειες στὴς ἀπέναντι κορυφοβουνές. Μία ἀπὸ τὴς χαραυγὲς ἐκεῖνες ποὺ ὑπόσχονται νὰ διαλύσουν ἀμέσως τὰς ὑποψία μαινομένης καταιγίδος καὶ τὴν πυκνὴ ὀμίχλη διαδέχεται τώρα ἕνα ρόδινο φῶς. Ἡ νεαρὰ κόρη ποὺ ἔχει διανυκτερεύσῃ ἐκεῖ κοντὰ στὴν παραλία φαίνεται σὰν να ξυπνᾶ ἔξαφνα ἀπὸ κάποιο λήθαργο, ρίχνει φσβισμένες ματιὲς τριγύρω της καὶ ἕνα τρομερὸ συναίσθημα ἐγκαταλείψεως πιέζει τὴν βαρυμένη της ψυχή. Τί σκληρὸ πρᾶγμα ἡ μοναξιά.

Ἀτέλειωτες στιγμὲς στέλεται ἐκεῖ μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα σ' ἕνα ἀόριστο σημεῖον ἐφ' τὰ χέρια της σφίγγουν σπασμωδικῶς κάποιο ἀντικείμενο ποὺ λάμπει. Εἶναι ἕνα μικρὸ μενταγίον ποὺ ἐμπερικλείει τὴν πιὸ θλιβερὴ ἐρωτικὴ ἱστορία... Κ' ταχὺς ὁ λογισμός της τότε τρέχει μακραν εἰς τὸ εὐτυχισμένο παρελθόν... Αἱ ἀναμνήσεις διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλη καὶ σταματοῦν ἀπότομα σ' ἕνα σκληρὸ ἀποχωρισμό ..

Ὅλα αὐτὰ εἶναι πάρα πολλὰ γιὰ τὴν πληγωμένη καρδιὰ τῆς ἄτυχης κόρης... Αἱ αἰσθήσεις της παραλύουν.. μα μὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια κατορθώνει ν' ἀντλήσῃ νέας δυνάμεις καὶ ἡ συμπαθὴς μορφὴ τοῦ ἀγαπημένου της παρουσιάζεται τότε μπροστά της ἤρεμη γλυκειὰ ὅπως τὴν εἶχεν ἰδῆ φεῦ ! διὰ τελευταίαν φοράν...

Τὴν ἑπομένην πρόθυμος εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος ἔφευγε διὰ τὸ Μέτωπον μὲ ἀβάστακτον ἐνθουσιασμὸ μὰ καὶ μ' ἕνα κρυφὸ καρδιοκτύπι ποὺ προσπάθησε νὰ τὸ κρύψῃ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του... Δὲν πέρασαν λίγες μέρες καὶ τὸ γλυκὸ ὄνειρο διελύετο διὰ παντός !.. Ἡ μαύρη μοῖρα ἐφθόνησε τὴν εὐτυχία τῶν δύο νέων καὶ ἐπῆρε κοντά της τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυό.... Κ' μόνη ὁλομόναχη τώρα ἡ ἄμοιρη ἐγκαταλελειμμένη κλαίει τὴν εὐτυχία ποὺ ἔχασε σὲ μιὰ στιγμή....

Ἡ ἡμέρα ὅμως δὲν πρέπει νὰ τὴν βρῇ ἐδῶ. Τί ἀνάγκη νὰ δείξῃ τὸν πόνο της στοὺς ἀδιάφορους. Ἡ θάλασσα μόνη εἶνε ὁ παρήγορός της, σ' αὐτὴν μόνο ἐμπιστεύεται τὴν λύπη της γιατὶ φαντάζεται πῶς μόνον αὐτὴ μπορεῖ νὰ τὴν νοιώσῃ !..

Κ' συντετριμένη ἀσθμαίνουσα στρέφει τώρα τὰ βήματά πρὸς τὴν θλιμμένη της κατοικια. Πόσυν βαρεια εἶνε ἡ ἀποστροφή της ! Δὲν θέλη ἐντούτοις νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἧττα της ! καὶ παλαίει...

Θὰ ζήσῃ ! πρέπει νὰ ζήσῃ γιατὶ Ἐκεῖνος τὸ θέλει...

ΔΙΣ ΜΑΓΔΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΙ ΕΠΑΝΔΡΕΥΘΗΚΑΝ

Εὔρεια ἔρευνα ἑνὸς Ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ.— Αἱ ἀπαντήσεις τῶν ἀναγνωστῶν.—Ἕνας ποὺ ἐνόμιζεν ὅτι ἡ σύζυγός του τοῦ ἦτο «ἀπαραίτητος» — Κάποιος ἄλλος ἐπαντρεύθηκε, διότι εἶχε βαρεθῇ νὰ τρώγῃ μονάχος του ! ». — Ὅπου ἐνίοτε πταίει καὶ ἡ στενὴ πολιορκία...—Αὐτὸς ποὺ ἤθελε νὰ κάνῃ παιδιά.—Καὶ μία εἰλικρινὴς ὁμολογία. - «Διότι εἶχε μεγάλη προῖκα !»

Ἀγγλικὸν περιοδικὸν εἶχε τὴν πρωτότυπον ἰδέαν νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς ἀναγνώστας του, ὅσους εἶχαν ὑποβληθῆ εἰς τὰ δεσμὰ τοῦ Ὑμεναίου νὰ ἐξηγήσουν διὰ ποίους λόγους εἶχαν προβῆ εἰς τὸ ἀπονενοημένον διάβημα τοῦ . . . γάμου. Τὸ θέμα ἦτο τοιαύτης φύσεως, ὥστε, ὅπως ἦτο ἑπόμενον, αἱ ἀπαντήσεις κατέφθασαν βροχηδὸν εἰς τα γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ. Πολλοὶ σύζυγοι ὀχυρούμενοι, διὰ τὸν φόβον τῶν συζύγων των, ὄπισθεν τῆς ἀνωνυμίας, ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας δια νὰ ἐκθέσουν τὰς ἀντιλήψεις νων σχετικῶς πρὸς τὴν ἔμπνευσιν, τὴν ὁποίαν εἶχον καὶ ἥτις κατέληξεν εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐλευθερίας των.

Τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν ἐδημοσίευσε τὰς κυριωτέρας ἐκ τῶν ἀποσταλεισῶν ἀπαντήσεων ἐκ τῶν ὁποίων παραλαμβάνομεν τὰς μᾶλλον ἐνδιαφερούσας.

Οὕτω μερικοὶ ἐκ τῶν ἐπιστολογράφων ὁμολογοῦν, ὅτι ἐπαντρεύθηκαν «διότι ἔτυχε νὰ ἀγαπήσουν κάποιο κορίτσι καὶ ἔξαφνα μίαν ὡραίαν πρωΐαν ἐκατάλαβαν, ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν χωρὶς τὴν συντροφιά του, μετανοοῦν δὲ πικρῶς τώρα δι' αὐτὴν τὴν κουτὴν ἰδέαν ποὺ τοὺς εἶχε κολλήσει τότε».

Κάποιος ἄλλος σύζυγος γράφει. «Ἐπαντρεύτηκα γιατὶ εἶχα βαρεθῆ νὰ τρώγω στὸ τραπέζι μονάχος μου !»—Ἐπίσης ἕνας ἄλλος : «Ὡς γκαρσὸν ἔκανα μιὰ σπατάλη ζωή. Ἐπαντρεύθηκα λοιπὸν γιὰ νὰ συμμαζευθῶ ἀπὸ τὰ διάφορα γλέντια καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι ἐλογάριαζα, ὅτι ἡ ζωή μου ὡς παντρεμμένου θὰ μοῦ ἐκόστιζε ὀλιγώτερα, παρ' ὅλην τὴν οἰκογένειαν ποὺ θὰ εἶχα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐξώδευα ὡς ἐλεύθερος.»

Ἐνδιαφέρουσα ἐπίσης ἦτο καὶ ἡ ἑξῆς ἀπάντησις ἡ ὁποία διακρίνεται διὰ τὴν ὠμήν της εἰλικρίτειαν : «Ἡ γυναῖκα μου, λέγει ὁ ἐπιστολογράφος μοῦ εἶχε στήσει στενὴν πολιορκίαν. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμμίαν ὄρεξιν νὰ τὴν παντρευτῶ διὰ πολλοὺς λόγους. Ἡ πολιορκία ὅμως διεξήχθη τόσον ἀριστοτεχνικά, ὥστε εἰς τὸ τέλος τὸ φρούριον ἔπεσε, δηλ. ὑπεχώρησα. Ἔτσι μίαν ὡραίαν πρωΐαν εὑρέθηκα ἀρραβωνιασμένος καὶ μετ' ὀλίγον καιρόν... ὑπήκοος τῆς Α. Μ. τῆς γυναίκας μου ! »

Κάποιος ἄλλος θίγει εἰς τὴν ἀπαντησίν του κοινωνικὰ ζητήματα. «Ἐπαντρεύθηκα γραφει οὗτος, διότι ἤθελα νὰ κάνω παιδιά. Βεβαίως παιδια μποροῦσα ν' ἀποκτήσω καὶ ἐξ ἀριστερᾶς χερὸς ἀλλὰ κατόπιν θ' προέκυπτε τὸ ζήτημα τῆς καταλλήλου ἀνατροφῆς των. Γι' αὐτὸ διορθώνω τὴν ἀπάντησίν μου ὡς ἑξῆς. Παντρεύθηκα γιὰ νὰ ἔχουν τὰ παιδιά μου ὅπως φροντίζει διά τὴν ἀνατροφήν των, αὐτὴν τὴν μητέραν των καὶ ὄχι μιὰ ξένην γυναῖκα.»

Τὸ Ἀγγλικὸν περιοδικὸν δημοσιεύει καὶ μερικὰς ἄλλας ἀπαντήσεις ἐκ τῶν ὁποίων ἀξίζει νὰ γίνῃ ἰδιαιτέρα μνεία μιᾶς ἐν ᾗ ὁ γραφων σύζυγος ἐξομολογεῖται ἦλθεν εἰς γάμον διότι ἡ σύζυγός του εἶχε μεγάλη προῖκα..,

ΥΠΗΡΕΤΡΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΧΑΡΙΣΤΗ !

Ἡ κυρία Ψηταλὴ ἦταν ἀπὸ ἑνὸς μηνὸς ἡ εὐτυχεστέρα τῶν νοικοκυρῶν τοῦ κόσμου, διότι εἶχεν ἐπιτύχῃ μιὰ ὑπηρέτρια τεφαρίκι, μάλαμα, ἀνεκτίμητη. Ἀκούραστη, προσεκτική, ὑπάκουη, κατάλληλλη γιὰ ὅλες τὶς δουλειές, πατρική, χωρὶς ἐξαδέλφους, συμμαζεμένη, μ' ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα ἡ Μαρία, ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ὑπηρέτρια τῆς κ. Ψηταλὴ, συνεδύαζε καὶ τὸ μέγα πλεονέκτημα νὰ μὴν ἔχει ἀξιώσεις, νὰ τρώῃ λίγο, νὰ μὴ βγαίνῃ παρὰ μιὰ φορὰ τὸ μῆνα ἔξω καὶ νὰ παίρνει μόνον 25 δρ. μισθό.

Μιὰ τέτοια ὑπηρέτρια σὲ τέτοια ἐποχὴ μάλιστα μποροῦσε νὰ μὴν τὴν συμπαθήσῃ ἡ κυρία της καὶ νὰ μὴν τὴν ἔχῃ μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ ;

Θὰ ἦταν καθαρὰ ἀχαριστία καὶ γι' αὐτὸ ἡ κυρία ψηταλὴ ἔλεγε πολλὲς φορὲς στὶς φιλενάδες της, ποῦ παρεπονοῦντο γιὰ τὶς ὑπηρέτριές των:

— Ἡ καϋμένη ἡ Μαρία μου εἶνε ἕνα ἀνεκτίμητο κορίτσι. Κουταίνει λιγάκι τὸ κακόμοιρο γιατὶ ἔχει μιὰ ἐλαφρὰ πλατυποδία, ἐπειδὴ ὅμως εἶνε τόσο καλή, ἐγὼ θὰ τὴν πάω στὸ γιατρὸ νὰ τὴν κάνῃ καλὰ καὶ δὲν μὲ μέλλει γιὰ τὰ ἔξοδα. Χαλάλι της.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἡ κ. Ψηταλὴ ἐπῆγε τὴν ὑπηρέτριά της στὸν καλλίτερο γιατρὸ τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος τῆς ἐζήτησε 500 δρ. γιὰ νὰ τὴν κάνῃ καλά.

— Πεντακόσες—πεντακόσες, θὰ τὴν δώσω ἀρκεῖ νὰ γίνῃ καλὰ ἡ καϋμένη.

Ἡ θεραπεία ἄρχισε, ὁ γιατρὸς ἔδωσε κάτι σιδερένια μηχανήματα γιὰ νὰ τὰ βάνῃ στὰ πόδια της, καὶ μετὰ ἕνα μῆνα ἡ πλατυποδία τῆς Μαρίας, εἶχε θεραπευθῆ, ἐντελῶς. Ἀλλὰ τὴν πρώτη μέρα ποῦ ἔβγαλε τὰ σιδερένια μηχανήματα ἀπ' τὰ πόδια της καὶ ἡ κυρία της τὴν ἐκαμάρωνε ποῦ ἐπεριπατοῦσε τελείως καλά, δίχως πιὰ νὰ κουτσαίνῃ, ἡ Μαρία τῆς εἶπε :

Κυρία, ὑπαγαίνω εἰς τὸ δωμάτιόν μου νὰ ἀτιμάσω τὸ φολτσέρι μαν.

Καθότι πρόκειται νὰ σᾶς ἀφήσω ὑγεῖες, κερία μου.

— Φεύγεις ! Μπρὲ Μαρία, μίλα καλά.

— Βέβαιον, κερία, φεύγω, καὶ μὲ τὸ μπαλδον κιόλας. Ἅπαξ καὶ ἐγλύτωσα ἐκ τὴν πλατυποδία καὶ ὑπεριπατῶ ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, θέλω κι' ἐγὼ αὔξεσι μιστόν, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπειδὴς καὶ ἡ κερία μὲ ἐπεριποιήθηκε λίαν πολὺ καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀχάρεστη ἐπερέτρια, τὸ ὁποῖον διὰ ταῦτο δὲ θέλω νὰ σᾶς ζητήξω ἀπὸ ἐσᾶς τὴν αὔξεσι καὶ νὰ σᾶς δεσαρεστήσω, πέρι θὰ πάω σ' ἄλλα ἀφεντικὰ νά τηνε πάρω. Χλίβομαι μὰ τὶ νὰ κάμω ! Διὰ ταῦτο θὰ σᾶς ταρακαλέσω νὰ μὲ κανονίσετε τὸ λογαργιασμὸ γιὰ νὰ φεύγω. Ἄνεφ αὔξεσι μπορεῖ νὰ ζήσῃ τινὰς τὸ σήμερον ;

Καὶ ἡ Μαρία ἔφυγε. Ὁρίστε λοιπὸν νὰ κάνετε καλὸ στὶς ὑπηρέτριές σας !

Ο ΥΠΟΔΟΥΛΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΜΟΝΩΣΙΣ

Μακρυὰ ἀπὸ κάθε κατοικία τῶν ἀνθρώπων, ἦρθα κοντά σας ἀγαπημένα μου ἀγριόδενδρα νὰ περάσω τὸν καϋμό μου.

Ζητῶ μέρος ἀπ' τὴ μοναξιά σας, τὴ γεμάτη ἀπὸ τόση μαγεία καὶ μυστηριο, ζητῶ λίγη ἡσυχία μέσα στὴν ἐρημιά σας, ἀφοῦ στὴν ἰδιότρόπη κοινωνία δὲν κατόρθωσα νὰ τὴν εὕρω.

Ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴ ζωή μου, ἔρχομαι νὰ ζήσω κοντά σας καί.,. κοντά σας ν' ἀποθάνω. Τριγύρω μου ὅλο σκιὲς κουνιοῦνται, καὶ μόνο σκιές. Φωνὴ δὲν ἀκούεται ἀνθρώπου, παρὰ μόνον ὁ ἤρεμος ψίθυρος τῶν φύλλων σας, κανεὶς δὲν μὲ βλέπει ἐδῶ, ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς καὶ τὸν Θεό· καὶ ἐγὼ μόνο σᾶς βλέπω. μόνο σᾶς αἰσθάνομαι, μόνο σᾶς ἀκούω !

Ἄχ ! πῶς θὰ ἤθελα νὰ ἐπίστευα αὐτό !

Φεύγω τὸν κόσμο γιὰ νὰ λησμονήσω, ἀλλ' ἀδύνατον... εἶμαι ἐρωτευμένος ! !

Φεύγω τὸν κόσμο γιὰ νὰ ξεχάσω ἀλλὰ καὶ στὸ δάσος μέσα ἀκόμα, ἡ ἁρμονία τῆς φύσεως τὴν ζωγραφίζει μπροστά μου.

Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ξεχάσω !!...

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) AIMÉE

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ο ΕΡΩΣ ΜΟΥ

Σκληραὶ συγκινήσεις ! Δὲν ἐννοῶ τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ κάμνει νὰ ταράττωμαι τόσον, ὅταν τὴν συναντῶ. Ναί, τὴν συναντῶ μόνον ὅταν ὅμως τὴν συναντήσω, Θεέ μου ! προσπαθῶ ν' ἀπομακρυνθῶ, ἀλλὰ ἡ θέλησίς μου δὲν εἶναι ἀρκετὰ πρὸς τοῦτο ἰσχυρά. Ὑπέμεινα, ἐκατόρθωσα, πάντα διὰ τῆς θελήσεώς μου, ἀλλὰ ὑπάρχουν βλέπετε, πράγματα ἀκατόρθωτα διὰ κοινοὺς χαρακτῆρας. Ἀγαπῶ ! Ὁ ἔρως ἔρχεται εἰς τὴν ψυχήν μου ὡς ἀπροσδόκητος ἀλλὰ καὶ νικηφόρος πολέμιος. Τὸ βλέπω ἤδη, ἄλλοτε τὸ ἀνεγίνωσκα ἁπλῶς. Καὶ πῶς ἔρχεναι ; Μυστήριον. Γνωρίζω ὅτι κατακυριεύει τὴν ψυχήν, τὸν τὰς αἰσθήσεις. τὸ πᾶν, ἂν κρίνω ἀπὸ ἐμέ. Γράφω περὶ ἔρωτος διότι δὲν δύναμαι νὰ γράψω περὶ ἄλλου πράγματος, ἀκόμη δὲ περισσότερον δὲν δύναμαι νὰ μὴ γράψω.! ! !

Οἱ ὀφθαλμοί της μάγοι, τὰ χαρακτηριστικὰ της ἁρμονικὰ καὶ ἔρρυθμα, ἡ φωνή της, ἄχ ἡ φωνή της ! γλυκυτέρα τῆς μουσικῆς καὶ ὅμως φεῦ ! πόσον ὀλίγον τὴν ἀκούω !,., μόνον καθ' ὁδόν, πλησίον παρερχόμενος, ἀντιλαμβάνομαι μερικάς λέξεις, τὰς ὁποίας θὰ ἠδυνάμην νὰ σᾶς ἀπαριθμήσω ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας. Κατόπιν σκέπτομαι ; Ἆρα γε ἐκείνη μένει ἀπαθής ; Ἀλλ' ἴσως οὐδὲν γνωρίζει. Ἀγαπῶ τόσον, ὥστε δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ ὁμιλήσω εἰς ἐκείνην ἥτις ἀπορροφᾷ τὰς σκέψεις μου !

Εἶναι ἓν ἀπὸ τα πλάσματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα διαχέουσι πέριξ των τοιοῦτον μαγνητικὸν ρεῦμα ὥστε δὲν δύνανται εἰμὴ νὰ δεσμεύωσι καὶ νὰ κατακτῶσι.

Εἶμαι αἰχμάλωτος, τὸ γνωρίζω ὡς πᾶς αἰχμάλωτος, ἀλλ' ὁ κατακτητής μου δὲν εἶναι κοινὸς κατακτητής ! ! ! Μετ. ΑΠ

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Ἀρ. 29 (Ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ὁ λαὸς θὰ σὲ μισῇ Κασιανή, καὶ ὁ λαὸς θὰ σοῦ ἀρνηθῇ τὴν ἀγάπην του, καὶ ὁ λαὸς εἰς πρώτην εὐκαιρίαν θὰ σὲ συντρίψῃ, Κασιανή. Καὶ ἰδοὺ δυστυχισμένη σύ, καταδικασμένη ἀπὸ τὸν Θεόν, καταδικασμένη ἀπὸ τὸν λαόν. Ἰδοὺ σὺ δυστυχεστέρα τῆς Θεοδώρας τῆς ἐκδιωκομένης, τοῦ Πετρωνᾶ τοῦ μαστιγωμένου. Ἰδοὺ σὺ παντέρημος εἰς τὸν κόσμον. Διότι οὔτε τὸν Θεὸν σου θὰ δυνηθῇς νὰ ἐπικαλεσθῇς ποτε, οὔτε ἀπὸ τὸν λαόν σρν θ' ἀναμένῃς βοήθειαν. Καὶ τότε ; Ποῦ ἡ ἰσχὺς τοῦ ἔρωτος ; Ποῦ τῆς βασιλείας ἡ ἐπιβολή ; Ποῦ τοῦ Θρόνου τὸ μεγαλεῖον ; Ὅταν δὲν ἔχῃς μετὰ σοῦ τὸν Θεόν, οὐδὲν ἔχεις. Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, Κασσιανή, εἶνε κατάρα. Καὶ ὁ κατηραμένος οὐδέποτε εὐτυχεῖ, οὐδέποτε εὐδαιμονεῖ, οὐδέποτε βασιλεύει. Γενοῦ βασίλισσα, ἂν ὁ Θεόφιλος θελήσῃ. Ἀλλὰ τότε, Κασσιανή, πᾶσα σχέσις μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ θὰ διακοπῇ τελείως, διότι δὲν ἔχεις νὰ ἐλπίσῃς τίποτε ἀπὸ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος.

Ἀφῆκεν ἔπειτα τὴν παρὰ τὸ παράθυρον θέσιν της ἡ Εἰρήνη, καὶ πλησιάσασα πρὸς τὴν θρηνοῦσαν καὶ ὀλοφυρομένην Κασσιανήν :

Κλαῦσε, τῆς εἶπε, κλαῦσε ! Εἶνε τοῦτο σημεῖον ὅτι ἡ ψυχή σου δὲν ἡμάρτησεν εἰσέτι, σημεῖον ὅτι ἡ παλαιὰ Κασσιανὴ δὲν ἐξέλιπεν ἐξ ὁλοκλήρου. Κλαῦσε ! τοῦ λοιποῦ ὁ βίος σου, βίος δακρύων καὶ βίος ἐξαγνισμοῦ, ἕνα θὰ ἔχῃ σκοπὸν καὶ ἕνα προορισμόν. Τὴν ἐξαγορὰν τοῦ ἁμαρτήματος διὰ τῆς μετανοίας. Φεῦ ! δυστυχὴς κόρη ! Ὁ Θεὸς σὲ προώρισε διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ σὺ ἀντιστρατευθεῖσα εἰς τοῦ Θεοῦ τὰς βουλάς, ἐπεζήτησες τὴν δυστυχίαν. Καὶ οὐδὲν φρικωδέστερον δυστυχίας, τὴν ὁποίαν καλύπτει ἡ πορφύρα ἑνὸς βασιλέως, ὁ χρυσὸς καὶ τὸ μεγαλεῖον ἑνὸς θρόνου. Ἂν ὑπάρχῃ εἰσέτι καιρός, Κασσιανή, σῶσον ὅ,τι δύνασαι ἀπὸ τὴν καταστροφήν· σῶσον σὲ αὐτήν· ἐπάνελθε εἰς τῆς ἀρετῆς τὴν ὁδόν· γονυπέτησε πρὸ τοῦ Θεοῦ σου καὶ λυτρώσου ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Θὰ εἶνε τοὐλάχιστον ἡ μετάνοιά σου παρηγορία διὰ τὸν δυστυχῆ Ἀκίλλαν, τὸν ἔρημον καὶ ἐγκαταλελειμμένον, παρηγορία, ἡ ὁποία θὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὸ θάρρος τοῦ ὁποίου ἔχει ἀνάγκην, ὅπως, αἴρων τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου του, βαδίζῃ πρὸς τὸν Γολγοθᾶν τοῦ βίου του. Ὢ ! σὲ βλέπω, Κασσιανή, ταρασσομένην εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀκίλλα ! Ἡσύχασε. Ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος ὁ εὐγενὴς θὰ σὲ συγχωρήσῃ, καὶ ἂν τὸ παρελθὸν θὰ παρεντίθεται μεταξὺ σοῦ καὶ ἐκείνου ὡς πρόσκομμα ἀνυπέρβλητον· καὶ ἂν τὸ παρελθόν σου, Κασσιανή, θὰ σᾶς χωρίσῃ ἐν τῇ γῇ, τοὐλάχιστον θὰ ἔχετε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανούς, ὅπου αἱ ψυχαὶ φθάνουν ἐξηγνισμέναι ἀπὸ τὸ ἁμάρτημα, θὰ ἑνωθῆτε.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ὁ Ἀκίλλας θὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἑνὸς ὄντος, τὸ ὁποῖον νὰ τὸν παρηγορῇ· ἑνὸς ὄντος, τὸ ὁποῖον νὰ τὸν ἐγκαρδιώνῃ· ἑνὸς ὄντος τὸ ὁποῖον νὰ τοῦ συνιστᾷ τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν.

(Ἀκολουθεῖ)

10 4—11, 13—17—5 10
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὰ γεγονότα ἐπῆλθον τόσον ἀπροσδόκητα, ὥστε δὲν μὲ ἄφησαν νὰ σκεφθῶ περισσότερον τὸ πρᾶγμα.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀνακριτής, ἀποφασίσας φαίνεται ἐπὶ τέλους, ἐξεφώνει μὲ βαρεῖαν φωνὴν τὰς λέξεις : «Κύριε Μογιώ, μετὰ λύπης σᾶς ἀναγγέλλω ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν...» μία κραυγὴ σπαρακτικὴ ἠκούσθη, προελθοῦσα ἀπὸ μακρυνὸν διαμέρισμα τῆς οἰκίας, μία κραυγὴ γυναικός, τρελλῆς ἀπὸ τὸν φόβον.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῆς φράσεώς του. Ἐπὶ πέντε δευτερόλεπτα, ἴσως, ὅλοι ἐμείναμεν ὡς ἀπολιθωμένοι. Μία φοβερὰ ἀγωνία παρέλυσε τὰ σώματά μας καὶ τὰς σκέψεις μας.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀνάμνησις τῆς Γενεβιέβης μοῦ διῆλθε ἀπὸ τὸν νοῦν. Ἐπήδησα πρὸς τὴν θύραν.

— Κανεὶς νὰ μὴ κινηθῇ, ἐφώναξα μὲ τραχεῖαν φωνὴν πρὸς τοὺς ἀστυφύλακας, τοὺς φυλάσσοντας τὴν εἴσοδον, ἀνῆλθον ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμῖδας καὶ ἔφθασα εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

Μυστηριώδης ἐμφάνισις.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, ποῦ ἀντελήφθην ἀναβαίνων ἦτο ὅτι ὁ Στότζερ δὲν εὑρίσκετο πλέον εἰς τὴν θέσιν του. Ἐν τούτοις διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας εἶδα τὸν ὑφιστάμενόν μου εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ λουτροῦ, γονατιστὸν πρὸ τοῦ ἀναισθήτου σώματος τῆς Γενεβιβέης ! τὸν ἔστειλα νὰ φέρῃ τὴν δεσποινίδα Φλοῦετ καὶ ἐσήκωσα μὲ χιλίας προφυλάξεις τὴν λατρευτὴν κόρην.

Ἡ δεσποινὶς Φλοῦετ δὲν ἤργησε νὰ ἔλθῃ καὶ ἰδοῦσα τὴν ἐξαδέλφην της εἰς τοὺς βραχιονάς μου μοῦ ἔρριψε βλέμμα μεστὸν ἐπιπλήξεως. Πιστεύω ὅτι, ἂν δὲν τὸ ἔκαμνα μόνος μου, ἦτο ἱκανὴ νὰ μοῦ ἀποσπάσῃ διὰ τῆς βίας τὸ πολύτιμον φορτίον μου....

Τὸ ἀπέθεσα ἐπὶ μιᾶς σαῖζ λόγκ, τὴν ὁποίαν ὁ Στότζερ προσεκόμισε καὶ παρακαλέσας τὴν ἐξαδέλφην νὰ μὲ φωνάξῃ εὐθὺς ὡς ἡ Γενεβιέβη συνέλθῃ ἐξῆλθα, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Στότζερ, εἰς τὸν διάδρομον.

— Λέγε τί συνέβη ; τί ἀντελήφθης ; τὸν ἠρώτησα μὲ αὐστηρὸν τόνον·

— Δὲν ἐκινήθηκα καθόλου ἀπὸ τὴν θέσιν μου, κύριε Σουΐτ. Ἔλαβα μάλιστα τὴν πρόνοιαν ν' ἀνοίξω διάπλατα ὅλας τὰς θύρας, διὰ νὰ ἀκούω καὶ τὸν ἐλάχιστον θόλυβον. Ὅταν ἔτρεξα εἰς τὴν σπαρακτικὴν κραυγὴν τῆς δεσποινίδος Κοῦπερες εἶδα τὴν θύραν τοῦ μπάνιου κλειστήν. Τὴν ἄνοιξα, ἀλλὰ δὲν εἶδα κανένα ἄλλον, παρὰ τὴν δεσποινίδα Κοῦπερ ἐξαπλωμένην ἐπὶ τοῦ δάφους.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μ' ἐκάλει ἡ δὶς Φλοῦετ. Ἔτρεξα καὶ εἶδα τὴν Γενεβιέβην ὠχρὰν ἀκόμη, ἀλλὰ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς.

— Πηγαίνετε καλύτερα, δεσποινίς, ἠρώτησα ψυχραίμως.

Μοῦ ἀπήντησε μὲ γλυκὺ μειδίαμα.

— Τί συνέβη ;

— Τίποτε ἕναν φόβον ᾐσθάνθην, ὁ ὁποῖος ἐνόμισα ὅτι θὰ μὲ θανατώσῃ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ
(ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Πετρονικολοῦ προσεποιήθη τὴν ἔκπληκτον.

— Μὰ ἐπὶ τέλους. Γιατί ; ἠρώτησεν.

— Ἔτσι θέλω ἐγώ...

— Καλά, Μηλίτσα μου. Ὅ,τι θέλεις ἐσὺ ἐκεῖνο θὰ γίνεται.

Καὶ προσπαθοῦσα νὰ σηκώσῃ καὶ μεταφέρῃ ἐκ τοῦ ὑπογείου τὸ χαλκοῦν δοχεῖόν της.

— Νὰ τὸ πάω στὴν αὐλή, εἶπεν. Νὰ τὸ πάω, ἀφ' οὗ τὸ θέλεις ἂν καὶ τώρα εἶνε ἀργὰ πιά.

— Τὶ εἶπες ; εἶνε ἀργά ;

— Ναί.

— Γιατί ;

— Γιατί.... ὅτι ἦταν νὰ γείνῃ ἔγεινε,

— Τί θέλεις νὰ πῇς ; Λέγε γρήγορα.

— Μπᾶ σὲ καλό σου σήμερα Μηλίτσα, μὲ τῆς ὑποψίαις σου αὐτές. Λέω πῶς ὅσο ἦταν νὰ μυρίσῃ, ἐμύρισε πιά. Ἂν ἐξαλίσθῃς – πρᾶγμα ποὺ ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω – θὰ ξεζαλισθῇς ! Ἂν πονῇ τὸ κεφάλι σου, θὰ περάσῃ. Γι' αὐτὸ σοῦ λέω νὰ πᾷς, τώρα, εἶνε ἀργά.

— Ἀδιάφορον ! εἶπεν ἡ Μηλίτσα, μὴ ἐννοήσασα τὴν σημασίαν τῶν μητρικῶν ἐκείνων λόγων. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ κάνῃς μάγια ἐδῶ κάτω.

Ἀπὸ πάνω ἀκριβῶς κοιμοῦμαι ἐγώ. Κοιμᾶται κι' ἐκεῖνος....

— Πολὺ καλά, κόρη μου. Ὁρίστε νὰ σοῦ κάνω τὸ θέλημά σου. ..

Καὶ ἡ γραῖα Πετρονικολοῦ ἔσπευσε νὰ μεταφέρῃ τὸ δοχεῖον ἔξω τοῦ ὑπογείου, ὑπομειδιῶσα καὶ ψιθυρίζουσα.

— Μαϊμοῦ πονηρή ! Ἐνόμισες, ὅτι τὰ ἠξεύρεις ὅλα, ἐνῷ δὲν ἠξεύρεις τίποτε. Τώρα ἡ ἐνέργεια τοῦ βοτανιοῦ μου ἔγινε. Ἡ μυρωδιά του σ' ἐπότισε καὶ σ' ἕνα ὕπνο. Σὲ ἑπτὰ ὥραις θὰ πέσῃς καὶ σὺ ἀναίσθητη στὸ πλάϊ τοῦ Πέρου καὶ τότε θὰ τὸν ξυπνήσω καὶ θὰ στὸν πάρω καὶ θὰ τὸν πάω στὴν καλή του ποὺ τὸν καρτερεῖ.

Μετὰ ἑπτὰ ὥρας.

Ἐπλησίαζεν ἡ νύξ.

Ἡ Πετρονικολοῦ, μέχρι τῆς στιγμῆς κρυπτομένη ἄλλοτε εἰς τὰ ὑπόγεια καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν αὐλήν, καὶ ἀποφεύγουσα πᾶσαν μετὰ τῆς θυγατρός της συνάντησιν, εἶπε τότε.

Ὥρα εἶνε.

Ἐγκατέλειψε τότε τὴν κρύπτην της, καὶ ἀνῆλθεν ἐπάνω εἰς τὰ δωμάτια τῆς οἰκίας.

Ἡ Μηλίτσα δὲν ἐφαίνετο...

— Ἂν δὲν τὴν ἐπῆρε ὁ ὕπνος... διελογίσθη.

Ἀλλ' ἠπατᾶτο...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Μηλίτσα ἐπάλαιε μεταξὺ ἐγρηγόρσεως καὶ ὕπνου....

Μία ἀκατάσχετος ὑπνηλία τὴν κατελάμβανεν.

Ἀλλ' ἦτο μεγάλης θελήσεως ὅμως ἡ Μηλίτσα.

Καὶ ἠγωνίζετο καθ' ἑαυτῆς.

Καὶ ἠμύνετο κατὰ τοῦ ὕπνου ὁ ὁποῖος ἐζήτει νὰ τὴν σφίξῃ μέσα εἰς τὰς ἀγκάλος του.

— Παράξενο πρᾶγμα. Τὶ εἶν αὐτὸ λοιπόν ; ...

Ὁ Πέρος ἐν τῷ μεταξὺ ἔζη χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀντίληψιν τῶν γύρω αὐτοῦ συμβαινόντων.

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ο ΜΑΓΟΣ

Περὶ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἕνας ἄνθρωπος ντυμένος μετριοφρόνως μέν, ἀλλὰ μὲ κἄποιαν ἐκκεντρικότητα, ἦλθε καὶ ἐχτύπησε περὶ τὴν δύσιν τῆς ἡμέρας τὴν θύραν ἑνὸς παντοδοχείου τοῦ Βυρτοβούργου. Ἐζήτησεν ἕνα δεῖπνον καὶ ἕνα δωμάτιον.

Καθ' ὃν χρόνον προητοίμαζαν τὸ ἕνα, τὸν ἔμπασαν εἰς τὸ ἄλλο, ὅπου ἀπέθεσε τὰς ὀλίγας καὶ ἐλαφράς του ἀποσκευάς: μιὰ μικρὴ κασσέλα ἀπὸ ἄσπρο ξύλο, δεμένη μὲ σκοινιά.

Ὅταν τὸ δεῖπνον ἑτοιμάστηκε, κατέβη εἰς τὸ κάτω διαμέρισμα. Ἐκεῖ, χωρὶς νὰ μιλήση σὲ κανένα, ἐκάθισε στὸ τραπέζάκι ποὺ ἦταν στρωμένο γι' αὐτόν.

Ἐφαινόταν συλλογισμένος καὶ τρώγοντας σιγοτραγουδοῦσε μὲς ἀπ' τὰ δόντια του παράξενους σκοπούς, ἢ ἐσφύριζε ἀφήνοντας τὸ πηροῦνι του καὶ χειρονομῶντας στὸν ἀέρα.

Ὁ ξενοδόχος ποὺ παραξενεύτηκε ἐπῆγε νὰ βρῇ τὴ γυναῖκά του γιὰ νὰν τῆς δείξῃ τον παράξενο ταξειδιώτη καὶ ἡ ὑπηρέτρια τοῦ ξενοδοχεί υ λέγοντας κι' αὐτὴ τὴ γνώμη της, τους ἐβεβαίωσε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτανε τρελ ός.

Ὁ ταξειδιώτης δὲ φάνηκε νὰ κατάλαβε, ὅτι κινοῦσε τόσο τὴν περιέργεια καὶ ξακολούθησε τὸ τραγοῦδι του καὶ τὶς μικρὲς χειρονομίες του.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φαινόταν ὡς σαράντα ἐτῶν, τὸ ὅλον του ἦταν εὐγενικὸ καὶ τὸ σκυθρωπὸ καὶ χλωμὸ πρόσωπό του, ποὺ τὸ στόλιζαν μακρυὰ μαλλιά, ριχμένα γύρω στὸ λαιμό του, ὅπως τὰ εἶχαν τότε οἱ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ἔδειχνε μιὰ γλυκειὰ μελαγχολία. Ἐφαινόταν βυθισμένος σὲ μεγάλη ἔννοια.

Ἔφαγε λίγο καὶ ὕστερα ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του. Οὔτε κἂν ἐπρόσεξε τοὺς περιέργους

Τὴν ἄλλη μέρα ἐβγῆκε τὰ χαράμματα, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ὑπηρέτρια, τὴ μόνη ποὺ εἶχε σηκωθῆ την ὥρα ἐκείνη.

Θὰ περπάτησε, χωρὶς ἄλλο, ὅλη τὴν ἡμέρα στὴν ἐξοχή. ἀνάμεσ' ἀπὸ τοὺς σκονισμένους κι' ἔρημους δρόμους.

Τὶς ἀκόλουθες μέρες ἔκαμε τὸ ἴδιο.

Ἕνας μικρὸς βοηθὸς διηγήθηκε στὸν ξενοδόχο, ὅτι τὸν εἶχε δῆ νὰ πηγαίνῃ, προχωρῶντας μὲ μεγάλα βήματα στὴν ἄκρο οταμιὰ τοῦ Ρήνου, ὕστερα νὰ σταματᾷ ξαφνικὰ χειρονομῶντας σὰ νεραϊδοπαρμένος καὶ λέγοντας τρομερὰ λόγια πότε σιγὰ-σιγὰ καὶ πότε ξεφωνίζοντας.

Τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ, πέρασαν δίπλα του καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν γιὰ νὰν τὸν ἀκούσουν, χωρὶς ἐκεῖνος νὰν τὰ καταλάβῃ.

Σὲ λίγο, ἄρχισαν νὰ μιλοῦν μὲ κἄποιο φόβο γι' αὐτὸ τὸν ξένο, γι' αὐτὸ τὸν τρελλό, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ξενοδόχου, ἦταν πολὺ λιγόφαγος κι' ἔμενε πάντα εὐχαριστημένος ἀπ' ὅ,τι τοῦ ἐσερβίριζαν.

Ἡ περιέργεια ἐμεγάλωσε. Τὸν ἀκολούθησαν, τὸν παραφύλαξαν καὶ σὲ λίγο κατάλαβαν ὅτι ὅταν μπαίνῃ στὴν κάμαρά του μετὰ τὸ δεῖπνο, δὲν πλαγιάζει ἀμέσως. Κάποιος, ποὺ ξύπνησε τὰ μεσάνυχτα, εἶδε φῶς στὸ παράθυρό του.

Ἕνα βράδυ, ἡ ὑπηρέτρια κατατρομαγμένη κατέβηκε στὴ σάλα, ὅπου βρισκόταν ἡ γυναῖκα τοῦ ξενοδόχου μὲ δυὸ-τρεῖς γειτόνισσες.

Ἔκαμε ὅρκους φρικτούς, ὅτι κἄποιος ἐκουβέντιαζε μὲ τὸν ἄγνωστο μὲς στὴν κάμαρά του, καὶ ὅμως δὲν εἶχε δῆ κανένα νὰ μπαίνῃ ἐκεῖ, τοὐλάχιστον ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἡ ξενοδόχα, μπροστὰ σὲ δυὸ μάρτυρες, δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ μαλώσῃ αὐστηρὰ τὴν ὑπηρέτρια ποὺ ἔκαμε τὴν κακοήθεια νὰ καθίσῃ νὰ κρυφακούσῃ. Ἀλλὰ μόλις οἱ γειτόνισσες φύγανε, ἡ καλὴ γυναῖκα ἔτρεξε κι' ἐκόλλησε τὸ αὐτί της στὴν πόρτα τοῦ ταξειδιώτη.

Ὅ,τι ἄκουσε δὲν τὸ διηγήθηκε γιὰ νὰ μὴν ποῦνε ὅτι ἦταν κι' αὐτὴ ἀδιάκριτη, ἀλλὰ κατέβηκε σὲ μεγάλη ταραχὴ πνεύματος, δὲν κοιμήθηκε ὅλη τὴ νύχτα, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὴν αὐγὴ τυλίχτηκε στὸ σάλι της κι' ἔτρεξε στοῦ δημάρχου.

Ὅταν ὁ ξένος βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, γιὰ νὰ κάνῃ τὸ συνειθισμένο του περίπατο, ἡ γυναίκα σταυροκοπήθηκε περνῶντας ἀπὸ μπροστά του.

—Ἆ! εἶνε ἕνας μεγάλος ἁμαρτωλός, ἐψιθύρισε. Ποῖος θὰ μποροῦσε νὰν τὸ ὑποπτευθῇ βλέποντας τὸ ὡραῖό του πρόσωπο;

Τὸ βράδυ ὅταν ἐγύρισε στὸ δωμάτιό του, δύο, ἀστυνομικοὶ ἦλθαν καὶ στάθηκαν μπροστὰ στὴν πόρτα του, μαζὺ μὲ μερικοὺς προεστοὺς τοῦ Βιρτοβούργου.

Στὴ σκάλα, κάτω στὴν αἴθουσα καὶ στὸ δρόμο εἴχανε μαζευτῆ ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ, τρομαγμένες, ἀλλὰ περίεργες.

Ἐκεῖνες ποῦ ἦταν πιὸ κοντὰ στὸ δωμάτιο, ἄκουσαν τὴ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου ν' ἀνεβαίνῃ ἢ νὰ κατεβαίνῃ κατὰ διαλείμματα, σὰ νὰ φιλονεικοῦσε μὲ κἄποιον.—Γέννημα ξεπεσμένο τῆς ἄϋλης δύναμης, ἔλεγε μὲ θυμὸ καὶ μὲ ἀπειλητικὴ φωνή, καταραμένε, σύ, ποῦ σὲ γυρεύω ἀπὸ τόσον καιρό, δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς πιά. Ἀποκρίσου μου... ἐμπρός, μαῦρε σκύλλε, ἄλλαξε ὄψι.. ἆ! νὰ ποῦ ἡ σκοτεινή σου τρίχα ἀνασηκώνεται!... Νὰ ποῦ τὸ κορμί σου φουσκώνει, ποῦ τὰ κόκκινα μάτια σου σπιθοβολοῦν!.. ἐπὶ τέλους.. μὲ καταλαβαίνεις!. μεγάλωσε ἀκόμη!.. φτάνει σταμάτησε!... Καλά... μιὰ τελευταία προσπάθεια!... Δύναμις τῆς κολάσεως, ἂν ὑποτάχτηκες σὲ μένα, φανερώσου, δαίμονα καὶ μίλησε στὸν κύριό σου...

Μιὰ φωνὴ στριγγὴ καὶ γεμάτη ἀλαζονεία ποῦ ἔμοιαζε πῶς ἔβγαινε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς κολάσεως καὶ ποῦ ἔφτανε ὡς στὴ σκάλα, τοῦ ἀπήντησε μὲ μιὰ εἰρωνικὴ ταπεινωσύνη:

Κύριε, τί θέλεις ἀπὸ τὸ δοῦλο σου;

Ὅλες οἱ γυναῖκες ποῦ ἄκουγαν, ἔφυγαν, ξεφωνίζοντας, οἱ ἄντρες ἔσπρωξαν τὴν πόρτα καὶ εἶδαν τὸν ταξειδιώτη μόνο, καθισμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα, σὲ κἄποια ἀπόστασι ἀπὸ ἕνα τραπέζι, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο μιὰ «σολωμονική».

Ὅσο γιὰ τὸ δαίμονα, αὐτὸς εἶχε ἐξαφανισθῆ Ἀλλὰ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μάρτυρας ἐβεβαίωσαν, ὅτι, ἔμενε στὸ δωμάτιο μιὰ μυρουδιὰ θειαφιοῦ.

Συνέλαβον τὸ μάγο καὶ παρ' ὅλες τις διαμαρτυρίες, τὸν ἔφεραν ἐνώπιον τοῦ δημάρχου, ὅπου ἠναγκάσθη ν' ἀπολογηθῇ κατηγορούμενος ἐπὶ «μαγείᾳ μαγανείᾳ καὶ συνεργείᾳ μετὰ τοῦ διαβόλου.»

Ὁ ταξειδιώτης στὴν ἀρχὴ ὑπερασπίστηκε τὸν ἑαυτό του, κατόπιν τοὺς ἄφησε νὰ λένε καὶ στὸ τέλος χαμογέλασε ὅταν ἄκουσε τὴν κατηγορία.

Ὅταν ὁ δήμαρχος ἔπαψε νὰ μιλῆ:

—Πῶς, εἶπε ὁ ἄγνωστος σχεδὸν εὔθυμα, πιστεύουν ἀκόμη στοὺς μάγους ἐδῶ στὸ χωριό σας; Τὶ θόρυβος, τὶ φασαρία, γιὰ ἕνα πρᾶγμα τόσο ἁπλό... Εἶμαι συγγραφεὺς καὶ γράφω τώρα μιὰ τραγωδία, καὶ ἐπειδὴ οἱ φίλοι μου δὲν μ' ἄφιναν ἥσυχο στὴ Βαϊμάρη, ὅπου γένω, ἦλθα νὰ ἐργασθῶ ἐδῶ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ βρῶ στὸ χωριό σας τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἡσυχία ποῦ μοῦ χρειάζονται... Ὁ ἥρως τοῦ ἔργου μου εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐπικαλεῖται τὸ διάβολο καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὁ διάβολος ἐμφανίζεται...

Ἔχω τὴ συνήθεια νὰ διαβάζω δυνατά, ἐφόσον γράφω καὶ τὴν ἀνάγνωσι αὐτὴ θἄκουσαν οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ, κύριε δήμαρχε.. στεῖλτε νὰ πάρετε τὸ χειρόγραφό μου ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, θὰ πεισθῆτε...

— Περιττόν, κύριε, εἶπε ὁ δήμαρχος καταντροπιασμένος, σᾶς πιστεύω. Εὐαρεστηθῆτε μόνον νὰ γράψετε τὸ ὄνομά σας σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο.

Ὁ ὑποτιθέμενος μάγος ἐχάραξε τὸ ὄνομά του καὶ ὁ δήμαρχος ποὺ ἐκύτταζε ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμό του ἐδιάβασε: «Γιόχαν Βόλφρανγκ Γκαῖτε, γεννηθεὶς ἐν Φραγκφούρτη εἰς τὰ 1749...»

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ Βερθέρου ἔγραφε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸν «Φάουστ».

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΙ

Κάποτε ἀποσταμένα ἀργοδιαβαίνοντας
μὲ τ' ἁμάξι ἀνάμεσα στὴν ἄμμο
τοῦ χέρσου κάμπου, βρῆκα τρεῖς ἀτσίγγανους
στὴ ρίζα μιᾶς ἰτιᾶς στρωμμένους χάμω.

Στὰ χέρια ὁ πρῶτος εἶχε ἕνα παληόβιολο
κι' ἔπαιζε μόνο γιὰ τὴ δική του χάρι,
μὲς' στ' ὁλοκόκκινο τὸ ἡλιοβασίλεμα
σέρνοντας ξαναμμένο τὸ δοξάρι,

Ὁ δεύτερος στὸ στόμα εἶχε τὴν πίπα του
κι' ἔβλεπε τὸν καπνό της ν' ἀνεβαίνῃ,
καλόκαρδος, σὰν νὰ τοῦ ἦτον ἀφάνταστη
ποιὸ μεγάλη εὐτυχία στὴν οἰκουμένη

Ὁ τρίτος μακαρίως ἀποκοιμήθηκε...
Στὸ δέντρο κρεμαστὸ τὸν ταμπουρᾶ του
σάλευε ἀγέρι μὲ τὰ τέλια παίζοντας,
κι' ἕνα ὄνειρο ἄγγιζε τὰ βλέφαρά του.

Κ' οἱ τρεῖς ἦταν ντυμένοι κουρελόρρουχα
τρύπια καὶ πορδαλὰ καὶ μπαλωμένα
κι' ὅμως γελοῦσαν μὲ τὴ τύχη—ἐλεύθεροι
μὴ ἔχοντας ἀνάγκη ἀπὸ κανένα.

Καὶ μὲ τρεῖς τρόπους μοὔδειχναν πῶς ὁ ἄνδρωπος
κι' ἂν τὸ σκοτάδι ἡ ζωὴ τὸν ἔχῃ ἀφήσῃ,
καπνίζοντας, ἀποκοιμῶντας, παίζοντας,
μπορεῖ τρεῖς φορὲς νὰ τὴν ἀψηφήσῃ.

Προσπέρασα κι' ἀκόμα ἦταν τὰ μάτια μου
πρὸς τοὺς τρεῖς Ἀτσίγγανους γυρισμένα
κυττάζοντας τὰ μελαψὰ τὰ πρόσωπα
καὶ τὰ μαῦρα μαλλιὰ τὰ σγουρωμένα.

JEAN LENAU

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΚΑΤΕΒΑΙΝΕ

Δὲν μοῦ λὲς τὶ ἔπαθες τώρα τελευταῖα ρὲ Μανιῶ, ἀνηλεὲς καὶ ἀδυσώπητη, κι' ὅλο μὲ γκρίνια τὸ πᾶς κι' ὅλο μᾶς παρασταίνεις δηλαδὴς τὴ Λουκρία τὴ Λαμουρμοῦρα, ἔ; Τί σοῦκανα, ρὲ μοβόρα, τὸν κάλο σοῦ πάτησα, γιὰ τὴ μανέστρα σοῦ ξύνισα καὶ μοῦ κρέμασες τρεῖς ὀκάδες μοῦτρα καὶ μοῦ βαστᾶς ἄψεγο στάσι; Ἤ μήπως καὶ μᾶς κάνεις τὸ βαρύ, γιὰ νἄρθω δηλαδὴς νὰ πέσω στὰ ποδάργια σου νὰ σὲ περικαλέσω καὶ νὰ ξεφτιλιστῶ μπροστά σου; Ρέ, ἄκουσον, ρὲ μικρόβια, κάτι τέτοια εἶνε ποῦ δὲν τὰ τρώω ἐγώ, γιὰ νὰ ξέρῃς. Πείσματα καὶ πεισματικὰ σὲμένα δὲν περνᾶνε ὅπως τὸ λέει καὶ τὸ ἆσμα Ἄντρας εἶμαι, βλάμης μὲ τὄνομα, νταμάκι μεγκλὲ ὀλέ, καὶ τήνε θέλω τὴ γκόμενά μου φόρον ὑποτελὲς στὴν ὑπερκυριαρχίαν μου, ἀβέρτα ξηγιέμαι καὶ γκὶχ νὰ μὴν κάνῃς. Κι' ὅποτες μοῦ καπινίσῃ ὁ γοῦστος, νὰν τῆς τραβάω ἕνα μπερντάκι καὶ νὰν τῆς παίρνω μέτρος γιὰ κοντογούνια. Ἀμή; Ἔτσι πρέπει νἆναι ἡ γυνὴ' νὰ ὑποτάζεται στὸν ἄντρα μέχρις 6άραμε γ' ἁγιάσω. Ὄχι νὰ τοῦ κάνῃ τὸ γκιουλέκα καὶ νὰν τοῦ βγάνῃ τρεῖς ἀπιθαμὲς γλῶσσα, σὸ λυσσασμένο σκυλί, γιατὶ τότες ἔχαι πάνω χέρι κάτω χέρι, ποῦ βγῆκε ἀπὸ τὴν παράδεισος, ὅπως λέει τ' ἀμπεσεντάριο —μπῆκες στὸ κείμενο; Ἀβάρα τὸ λοιπὸ καὶ σὺ νὰ μοῦ δηλώσῃς ὑποταγή, πίστι καὶ ἀφοσίωσι μέχρι κομπόδεμα, γιὰ νὰ μὴν τραβήξω τὴ σουρτάρα κι' ἐκστρατέψω. Καὶ τότενες θὰ γελάσῃ τὸ γουροῦνι, θὰ σἀνοίξω παραθυράκια στὸ στομάχι σου σὰ παίρνουν ἀέρα τ' ἀντεροπατσαλήκια σου—εἶπα κατέβαινε!

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΤΑΞΕΙΔΙ

Ἀείμνηστον μῦτερ μου

Ἐτόρα ὁπου ἐτελήοσεν τὸ καλοκέρι ὁ σῦζηξ μου ἀποφάσησε νὰ μὲ μεταβὶ εἰς ταξύδιον πρὸς χάρην ἀναψυχοὶ κὲ μεταβολὴν τοῦ ἀήρ. Διὰ ταῦτο κὲ δὲν σὲ ἔγγραφον τόσων κηρόν, ἕννεκα ὁπου ἐλήπαμαιν εἰς τὴν ἰδιάζουσαν πατρὶς τοῦ ἄντροῦς μου, τὸ ὁπῆον κοντᾶ εἰς τὸ Σάλωνα,

κὲ αἴγινα κουμπάρου τοὺς γάμμους τὶς ἀδερφῦς του, τὸ ὁποῖον ὅμος ἀειθαλὲς ἀδέλφυα ἦγουν ἐκ δύο πατρῶν, καθότη ἡ μῦτερ του ἐπῖρε δὴο ἄντρους. Εἶννε πυρετὸν νὰ σοῖ ἦπον ὅτη διεκρύθην ἀρεστοκρατηκὸς καὶ ὅταν ἐτραγούδισα τὸν ἐθεκὸ ἦμνο ὅλοι οἱ προσκελλησμένυ μὴ ηὐχίθην καὶ τοῦ χρὸνου.Τέλος πάντον τὰ ἐπαίρασα καλλὰ καὶ ἴς τὸ σιδερόδρομων καλείτερα, τὸ ὁπῆον περνάῦ καὶ ἀπὸ τὰς Φήβας. Ἀχ μῦτερ μου νὰ ἰδῖς τὶ ὡρέον κρᾶτος ποὺ ἦνε ἡ Φήβα, οὔτε ὗς τὴν Ἰγγλεζῆαν, οὔτοι εἰς τῆν Κηνεζίον δὲν πηστέβο νὰ οἶναι ἔτση ἂν κὲ δὲν τᾶς ἴδα ποταὶς Παρππάνο ἡ ὅλως γήνεται ἀναφορικὴ καὶ τὸ ντρέννο ὑπεριπατὴ σηγὸ-σηγὰ καὶ λίποις οὖλλα τὰ ὁραία θαίαμα κὲ ἐφραίνη ἡ ψυχοῦλα σου. Μόνω δαὶν μπορῶ νὰ καταλάβῳ γιατὴ ἀφοῦ ἐπλερόσαμαι πρώτι θέσις ὁ σήζυξ δαὶν ὔθελε νὰ μποῦ μαι στὸ πρῶτο βαγώνι, παρᾶ μ' ἔμπασαι σ' ἔννα βαγόνη τῦς μέσις γηὰ νὰ μαὶ φορκήξι ἐωνίως ὁ χρουσοὔζις!

ΡΕΤΤΑ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ; ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ ΑΥΤΗΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Μπαρμπανιῶργος.—Ἄιτε δυοὺ δικαρούλες.

Καραγκιόζης— Μὴν ξοδεύεσαι μπάρμπα.

Μπαρμπαγιῶργος.— Ἄιτε τρεῖς, ἄιτε τέσσερης.. ἄιτε πέντε. Πᾶμε.

Καραγκιόζης. — Ἀλλὰ δὲν ξέρεις μπάρμπα τὸ ἄλλο.

Μπαρμπαγιῶργος.— Τί;

Καραγκιόζης.— Νά, ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ πάρῃς ἔχει ἕνα παράξενο χούι.

Μπαρμπαγιῶργος. — Νὰ παντριφτῶ, ἔρμου, ἀλλὰ χουρὶς νὰ σ' δίνου λ'φτά. Δὶν ἔχου μαθὲς δεκάρα.

Καραγκιόζης.— Γιὰ κύττα ἐκεῖ τὸν σκαλτσοβιομήχανο... Θέλει νὰ παντρευτῇ βερεσέ.

Μπαρμπαγιῶργος.— Νὰ σ' δώκου, Καραγκιόζ, νιὰ βιδούρα γιαγοῦρτι;

Καραγκιόζης.- Κομμάτια νὰ γίνῃ. Φέρτο.

Μπαρμπαγιῶργος *(τοῦ δίνει μιὰ βιδούρα γιαοῦρτι)*.- Πάρτου καὶ φάτου σύντομα γιὰ νὰ πᾶμε στὴ κόρη.

Καραγκιόζης *(ἀφοῦ κατεβρόχθισε τὸ γιαοῦρτι)* —Ἔχε ὑπ' ὄψιν σου, μπόρμπα, ὅτι τὴν κόρη δὲν θὰ τὴν δῇς ἀμέσως. Σοῦ εἶπα: Ἔχει τὸ πρόσωπό της σκεπασμένο.

Μπαρμπαγιῶργος.—Καὶ πότε θὰ τὴν ξισκιπάσου, ἔρμου;

Καραγκιόζης. — Ἅμα σηκώσουν τὸ λείψανο.

Μπαρμπαγιῶργος.— Ποιὸ λείψανο ουρὲ κουτόβι;

Καραγκιόζης.—Ξέχασα, μωρὲ μπάρμπα. Ἐνόμισα πῶς θὰ πᾶμε σὲ κηδεία.

Μπαρμπαγιῶργος.—Εἶνε, ρὲ σύ, μικρὴ ἡ κόρη;

Καραγκιόζης.—Μικρή, μπάρμπο. Τοῦ γάλακτος.

(Καταφθάνουν μερικοὶ χωροφύλακες.)

Ἕνας χωροφύλακας.—Ἐδῶ εἶναι κάποιος Καραγκιόζης;

Καραγκιόζης.—Ὁ Καραγκιόζης; Ἀμ' αὐτὸς ἔχει πεθάνει ἐδῶ καὶ τρία χρόνια.

Χωροφύλακας.— Κ' ἐσεῖς ποιὸς εἶσθε;

Καραγκιόζης.—Ἐγὼ εἶμαι.. γυιός του.

Χωροφύλακας. Ἐλᾶτε ἐδῶ. Κ' ἐμεῖς τὸ γυιό του γυρεύουμε.

Καραγκιόζης.— Τί σᾶς ἔκαμε;

Χωροφύλακας.—Ἔκλεψε ἕνα μοσχάρι.

Καραγκιόζης.—Δὲν εἶμ' ἐγώ. Ἐγὼ δὲν τὸ τρώω ποτὲ τὸ μοσχάρι.

Χωροφύλακας.—Καλὰ ρὲ σὺ δὲν εἶπές ὅτι εἶσαι γυιός του;

Καραγκιόζης.— Γυιός του εἶμαι ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλον πατέρα.

Χωροφύλακας. — Αὐτὰ θὰ τὰ πῇς στὸν ἀστυνόμο. Ἐμπρός, μέσα.

Καραγκιόζης.— Ἔχε γειᾶ, μπάρμπα. Τὴ κόρη θὰ σοῦ τὴν στείλω μέσα στὸ φάκελο.

ΤΕΛΟΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΟΚΕΡ

— Μὴ μοῦ μιλᾶς γιὰ τὸ μπρίτζ· μόνο τὸ πόκερ μ' ἀρέσει, ἰδίως ὅταν κερδίζω.

— Κι' ἐμένα μ' ἀρέσει, ἀλλὰ μὲ χαντακώνει.

— Δὲ θὰ παίζεις καλά, φαίνεται.

— Ὄχι χειρότερα ἀπὸ ἄλλους.

— Οὔτε καὶ καλλίτερα ἑπομένως. Γιὰ νὰ κερδίζῃ κανεὶς στὸ πόκερ πρέπει νἀπαίζῃ γερά.

— Ἢ νάχῃ γερὸ χαρτί.

— Ἆ! δὲν ἀρκεῖ νἄχῃς τύχῃ, πρέπει ἀκόμη νὰ σπουδάζῃς καὶ να ψυχολογῇς τοὺς συμπαίκτες σου, ὅπως ἐγὼ τοὺς δικούς μου. Νά, λόγου χάριν, ὁ Πετράκης κάνει ἕνα παιχνίδι κανονικό, ξέρω πῶς νὰ τὸν παίξω· ὅταν ζητᾷ ἕνα χαρτὶ ἔχει τοὐλάχιστον τρεῖς φιγούρες στὸ χέρι, ὅταν μένῃ σερβὶ δὲν ἔχει παρὰ ζευγαράκι. Ὁ Κώστας, ὅταν ἔχῃ χαρτὶ ἀνοίγῃ μὲ μικρὸ ποτ γιὰ νὰ μπαίνει ὅλος ὁ κόσμος κι' αἰφνιδίως σοῦ ξεφουρνίζει τοὐλάχιστον ἕνα χρῶμα. Ὁ Νῖκος ἀνοίγει μὲ πολλὰ ὅταν ἔχῃ κέντα καὶ λέγει παρὸλ ὅταν ἔχῃ φούλ. Ὁ Γεράσιμος μπλοφάρει ἄγρια καὶ μένει σερβί, ἐνῷ δὲν ἔχῃ τίποτα. Ὅσο γιὰ τὸ Γιάννη, αὐτος λέει διαρκῶς: «Παρόλ, περιμένω τὴ ρελάνς.»

— Χωρὶς νἄχῃ τίποτα;

— Ἴσα ἴσα ἔχει καὶ νομίζει πῶς νὰ μᾶς τὸ πῇ δὲν θὰ τὸν πιστέψουμε.

— Ὁ πονηρός!

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν πρέπει νἄεισαι λίγο ψυχολόγος καὶ ἰδίως, ἂν θέλῃς νὰ μὴν παιθαίνῃς ζημιές, πρέπει νὰ παίζῃς ὅλο μὲ τοὺς ἴδιους. Ἔτσι, ἂν χάσῃς ἕνα βράδυ, θὰ πάρῃς τὸ ἄλλο κι' ἔρχεσαι κίτ.

— Ὡρισμένως αὐτὴ εἶνε ἡ προτιμωτέρα λύσις γιὰ νὰ περνᾶς εὐχάριστα τὶς ὧρες σου χωρὶς νὰ χάνῃς πολλά. Τί λές; κάνουμε τὸ ράδυ ἕνα ψιλό;

— Εὐχαρίστως.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΠΑΛΗΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΗ ΧΗΡΑ

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

Ὤ, ἀλλοί! τὸν ἄνδρα της
ἔχασε ἡ κακομοίρα!
Κλαίει, χτυπιέται, δέρνεται
νύχτα-μέρα ἡ δόλια χηρα.

Πάει ὁ κόσμος πλιὰ γι' αὐτή!
τὴ θανάτωσ' ὁ καϋμός της,
καὶ μονάχα ἕνας πιστὸς
φίλος τ' ἀκριβοῦ ἀνδρός της.

Λυπημένος, κλαίοντας,
πάει κομμιὰ φορὰ στὸ σπίτι
καὶ κλειδώνονται μαζὶ
γιὰ νὰ κλαίν' τὸ μακαρίτη!...

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΖΩΗΣ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΠΟΥ ΑΝΘΙΣΕ

Στὸν κῆπο μὲ τὰ ρόδα τ' ἀνθισμένα καὶ μὲ τἄσπρα γιασεμιά, φίλησέ με στὰ χείλη, τῶν ὀνείρων μου μάγισσα γλυκειά.

Ἔχουν τὰ μάτια μου βουρκώσει, εἶνε τὸ στόμα μου στεγνό, πληγωμέν' ἡ καρδιά μου. Λατρεμένη ψυχή! Τὸ περιβόλι μας ἄνθισε. Πλούσια τὰ κρῖνα καὶ πλήθια εἶνε τὰ γεράνια στεφάνια πλέκουν τὰ νερατζάνθια καὶ τ' ἁγιοκλήματα καὶ τ' ἀκόλαστα ρόδα ἀναγαλλιάζουν ἀπὸ φῶς καὶ ζωή.

Φίλησέ με στὸ στόμα, λατρεμένη ψυχή. Δός μου ἀπ' τὰ χείλη σου τὴν ἄνοιξη, τ' ἄνθια τὰ πλήθια, ποὺ ἀνθίζουνε μέσ' τὴν καρδιά σου. Δός μου ἀπ' τὰ χείλη σου τὴν ἄνοιξη κι' ἀπὸ τὰ μάτια σου τὴν ὀμορφιὰ κι' ἀπ' τὰ μαλλιά σου τὴ μετάνοια, ἀπ' τὰ μαλλιά σου, ποὺ εἶνε ἴδια μὲ τὰ μαλλιὰ τῆς παληᾶς, τῆς θλιμένης Μαγδαληνῆς.

Δός μου ἀπ' ὅλα. Δός μου τὴν Ἄνοιξη καὶ τὴ Μετάνοια καὶ τὴν Ὀμορφιά. Σοῦ χαρίζω μιὰ μεγάλην Ἀγάπη καὶ μιὰ συχώρεση βαθειὰ καὶ ἀπέραντη, τρισαγαπημένη, γλυκειά μου ψυχή.

ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ

ΤΑ ΓΟΒΑΚΙΑ ΣΟΥ

Ἔλα... κάθησ' ἐδῶ στὸ χαμηλὸ ντιβανάκι μικροῦλα μου, θὰ ξαπλωθῶ κι' ἐγὼ στὰ πόδια σου. Ἡ λάμπα μᾶς φωτίζει μὲ τὸ μελιχρό της φῶς καὶ ἄθελα τὰ μάτια μου πέφτουν στὰ κομψὰ τὰ γοβάκια σου.

Τὰ χαϊδεύω τὰ καλότυχα! Τὰ χαϊδεύω καὶ μὲ ζήλεια συλλογιέμαι πῶς γυρίζουν ὅλη μέρα μακριά μου.

Ναί, ὅλη τὴν ἡμέρα διασχίζουνε τοὺς δρόμους κάτω ἀπὸ τὰ φουστανάκια τὰ κομψὰ καὶ σὲ πηγαίνουν μακριά... Γυρίζουν μὰ σὰν τὰ περιστέρια ξανάρχονται πάλιν στὴ φωλιά τους, καί, νὰ ποῦ τ' ἁρπάζω ἀμέσως καὶ τὰ ρωτῶ νὰ μοῦ ποῦν τὰ μυστικά τους..:

Φοβᾶσαι γι' αὐτό; μπά! δὲν ἔχεις δίκηο. Εἶνε διακριτικὰ τὰ κομψά σου γοβάκια καὶ μοῦ λένε μόνον ὅσα πρέπει νὰ μοῦ ποῦν.

Μαθαίνω λ. χ. πῶς ἀγόρασες καινούργιο καπέλλο, πῶς ἐπῆρες τσάι σὲ μιᾶς φίλης σου, πῶς ἕνα γεροντοπαλλήκαρο σ' ἐπῆρε ἀπὸ πίσω... Μὰ ὅταν τὰ ρωτῶ: «Μ' ἀπάτησε ἡ μικροῦλα μου;» αὐτὰ μοῦ ἀπαντᾶνε μὲ συστολή: «Δὲν ξέρομε, μᾶς εἶχεν βαλλει κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι»...

Νά, ποσα πράγματα μὲ κάνουν καὶ συλλογιέμαι τὰ γοβάκια τὰ κομψά, σὰν κάθομαι τὰ βράδια ξαπλωμένος στὰ πόδια σου, μικροῦλα μου.

Ο ΑΤΤΙΚ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ LID

(Συνεχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἀλλὰ πῶς εὑρέθης ἐδῶ ; ἠρώτησε περιέργως ἡ Ἑλμάζ.

— Θὰ σᾶς εἰπῶ... μὴ μ' ἐρωτᾶτε ἀκόμη.

Μήπως πεινᾶς χανούμ ; ἠρώτησεν ζωηρῶς ἡ Γκιουζέλ.

— Ὄχι τώρα... δὲν ἔχω ὄρεξιν διὰ φαγητόν... ὀλίγον νερό... ἂν ὑπῆρχε καὶ ὀλίγον κονιάκ.

Ἡ Γκιουζὲλ ἐσηκώθη μὲ ζωηρότητα.

— Καθήσατε σεῖς ἐδῶ, εἶπε, πηγαίνω νὰ φέρω νερὸ καὶ κονιάκ.

— Δι' ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ, ἀνέκραξεν ὁ Τιγράν, ἑνώνων ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας. Μὴ εἰπῇς εἰς κανένα, χανούμ, ὅτι εὑρίσκεται ἐδῶ μιὰ ξένη γυναῖκα.

— Ὄχι, ὄχι ! μὴ εἰπῇς τίποτε, ἀνέκραξαν καὶ αἱ δύο ἕτεραι.

— Ὑπάρχει λοιπὸν κίνδυνος ; ἠρώτησεν ἡ Γκιουζέλ.

— Θὰ καταστραφῶ, ἐὰν μάθῃ κανεὶς ὅτι εἶμαι ἐδῶ.

— Καλά, καλά. ἔκαμεν ἡ Γκιουζέλ. Δὲν θὰ εἰπῶ τίποτε. Περιμένετε καὶ θὰ ἐπιστρέψω γρήγορα.

— Διηυθύνθη ταχέως διὰ τοῦ διαδρόμου πρὸς τὸν κῆπον καὶ ἔγινεν ἄφαντος.

Ὁ Τιγράν, μείνας μόνος μετὰ τῆς Ἐμινὲ καὶ τῆς Ἑλμάζ, ἔλαβε τὰς χεῖράς των καὶ τὰς ἔφερε διαδοχικῶς εἰς τὰ χείλη του.

— Ὢ ! σᾶς εὐχαριστῶ, ἀδελφαί, ἀνέκραξεν. Ἀλλὰ κάμετέ μου μίαν χάριν, κλείσατε αὐτὴν θύραν τοῦ τοίχου, διότι ἐὰν ἔλθῃ κανεὶς καὶ τὴν ἴδῃ, εἴμεθα ὅλαι χαμένα, καὶ ἐγὼ καὶ σεῖς ἀκόμη.

— Καὶ ἡμεῖς ; ἠρώτησαν ἔκπληκτοι αἱ ὀδαλίσκαι.

— Ναί, ναί... καὶ σεῖς... Ἡ θύρα αὐτὴ ἔχει τρομερὸν μυστικόν. Κλείσατε !... κλείσατε !...

Ἡ Ἐμινὲ ἔσπευσε ταχέως καὶ εἰσήγαγε τὴν κεφαλήν της διὰ τοῦ ἀνοίγματος τῆς θύρας.

— Πῶ, πῶ ! σκοτάδι καὶ ὑγρασία ! ἔκαμε μετὰ φόβου.

Καὶ ὀπισθοχωρήσασα ὤθησε τὴν θύραν, ἡ ὁποία ἐστράφη μετὰ κόπου ἐπὶ τῶν στροφίγγων της καὶ ἐκλείσθη ἀθορύβως.

— Παρατηρεῖς Ἑλμάζ, ὅτι δὲν φαίνεται πλέον τίποτε ; Ἐὰν μοῦ ἔλεγε κανεὶς νὰ τὴν εὕρω πάλιν κτι νὰ τὴν ἀνοίξω θὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον.

— Εἶναι ἀδύνατον, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν εὕρῃ κανεὶς χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ μυστικόν της, εἶπεν ὁ Τιγράν.

Ἡ Ἑλμάζ ἔμεινε σύννους πρὸς στιγμήν. Κατόπιν ὡς ἐὰν αἰφνιδία σκέψις ἔλαμψεν εἰς τὸ πνεῦμα της, ἔφερε ταχέως τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἀνέκραξε.

— Ἐμινέ ! .. νὰ λοιπὸν τὸ μυστικὸν τῆς ἐπαύλεως τῆς Τζεμιλέ.

— Πῶς ; ἀνέκραξεν ἔκπληκτος ὁ Τιγράν· γνωρίζετε σεῖς τὸ μυστικὸν αὐτό ;

— Ἆ ! ἔκαμεν ἡ Ἑλμάλ, τὸ γνωρίζεις λοιπὸν σὺ χανούμ ;

Ὁ Τιγρὰν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀπελπιστικῶς.

— Λέγε λοιπόν, ἀδελφή ! εἶπεν ἡ Ἐμινέ, κινοῦσα βιαίως τὴν χεῖρά του. Ἔχει πράγματι μυστήριον αὐτὴ ἡ κρύπτη ;

! Τρομερόν ! εἶπεν ὁ Ἀρμένιος.

— Τρομερόν, εἶπες ; ἐπανέλαβεν ἡ Ἑλμάζ.

— Φέρει τὸν θάνατον εἰς αὐτὸν ποῦ τὸ γνωρίζει.

— Ὢ, νὰ λοιπόν, Ἐμινέ, διατὶ ἡ Τζεμιλὲ ἄφησεν ἐντολὴν εἰς τοὺς ἀπογόνους της νὰ μὴ γκρεμίσουν τὴν ἔπαυλιν.

— Ναί, χανούμ, εἶπεν ὁ Τιγράν· ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἐμάνθανε τὸ μυστικὸν τῆς ἐπαύλεως αὐτῆς θὰ ἐφονεύετο ἀμέσως.

— Καὶ ποῦ ὁδηγεῖ αὐτὴ ἡ κρύπτη ; ἠρώτησαν καὶ αἱ δύο ὀδαλίσκαι περιέργως.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη ἐρχομένη ἐκ τοῦ κήπου ἡ Γκιουζέλ, κρατοῦσα φιάλην κονιὰκ καὶ δοχεῖον ὕδατος.

Ἡ Ἐμινὲ ἔσπευσε πρὸς αὐτήν.

— Γκιουζέλ, ἀνέκραξεν· ἔλα γρήγορα νὰ μὴ λιποθυμήσῃ... Ἡ χανοὺμ γνωρίζει τὸ μυστικὸν τῆς Σουλτάνας Τζεμιλέ.

Ἡ ξανθὴ ὀδαλίσκη ἔσπευσε πρὸς τὸν Τιγρὰν καὶ ἐπλήρωσεν ἀπὸ κονιὰκ μικρὸν κύπελλον, καρφωμένον εἰς ἀργυροῦν ζάρφι, τὸ ὁποῖον ὁ Τιγρὰν κατέπιεν ἀπνευστί.

(Ἀκολουθεῖ).

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΙΩ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐπὶ τέλους, ὁ Λαχταράκης ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν κρατούντων αὐτόν. Τόση δὲ ἦτο ἡ ἐκ τῆς λύσσης τύφλωσίς του, ὥστε προσκρούσας εἰς κορμὸν δένδρου κατέπεσεν...

Ἀλλὰ καὶ ὁ Τζερεμές, ἀπωθήσας τοὺς περὶ αὐτὸν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν μυῶν του διηυθύνετο ἤδη πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν κατέφθασε καθ' ἣν στιγμὴν ἀνηγείρετο. Οἱ δύο παλληκαράδες συνεπλάκησαν βρυχώμενοι ὡς θηρία, καί, ὡς μᾶζα συμπαγής, κατέπεσαν ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς γῆς.

Οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν, ἀλλ' ἦτο δύσκολον νὰ τοὺς χωρίσωσιν. Ὁ Λαχταράκης εἶχε δαγκώσει τὸ μαῦρον μοῦσι τοῦ ἐπιλοχίου, καὶ ὅταν ἡ κεφαλή του ἀπεσύρθη, οἱ ὀδόντες του ἀπεκόμιζον μεγάλην τολύπην τριχῶν. Ὁ δὲ ἐπιλοχίας ὅτε μὲν τὸν περιέσφιγγεν ἐκ τοῦ τραχήλου, ὅτε δὲ τὸν ἐγρονθοκόπει.

Καὶ ἀμφοτέρων τὰ πρόσωπα ἦσαν καθημαγμένα καὶ πλήρη μελώπων.

Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ ἀτάκτως κοινουμένου φυρμοῦ τῶν συμπλακέντων καὶ τῶν διαχωριστῶν ἐφαίνοντο καὶ αἱ δύο γυναῖκες καὶ ἡ σύζυγος καὶ αἱ θυγατέρες τοῦ κηπωροῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ προσέτρεχον καὶ ἄλλοι ἐκ τῆς ὁδοῦ καὶ τῶν παρακειμένων κήπων, ἄλλοι μὲν ἱστάμενοι δειλῶς ἢ ἀπαθῶς εἰς ἀπόστασιν ἄλλοι δὲ πλησιάζοντες ἵνα χωρίσωσι τοὺς διαπληκτιζομένους.

Ἐπὶ τέλους, ἄγνωστον πῶς ἡ ἔρις ἐγενικεύθη καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὡς παραφρονήσαντες αἰφνιδίως, ἤρχισαν νὰ καταδιώκωσιν ἀλλήλους, ῥίπτοντες λίθους καὶ ξύλα κατ' ἀλλήλων, συμπλεκόμενοι καὶ πάλιν χωριζόμενοι. Μεταξὺ δὲ τῶν δαιμονιώντων ἐκείνων ἐφαίνοντο καὶ στρατιῶται τινὲς καὶ χωροφύλακες, καὶ διεκρίνοντο ὁ Λαχταράκης καὶ ὁ Τζερεμὲς ἐκ τοῦ ὑγροῦ χώματος τὸ ὁποῖον ἔφερον ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν. Καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν ἡ Δέσπω, τρέχουσα πλησίον τοῦ ἐραστοῦ της... Ἡ Μαριώρα ἔβλεπε πάντα ταῦτα ὡς ἐν ὀνείρῳ, παράλυτος ἐπὶ τῶν κνημῶν της Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ὡς φαντάσματα τρέχοντες ἄνδρες ἐκεῖνοι ἐγένοντο ἄφαντοι, ἀναρριχώμενοι εἰς τοὺς τοίχους καὶ φεύγοντες πανταχόθεν, αὐτὴ κατέπεσεν ἀναίσθητος.

Ὅταν δὲ συνῆλθεν εὑρέθη εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Δέσπως καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κηπουροῦ. Ἡ πρώτη φροντὶς αὐτῆς ἦτο περὶ τοῦ τέκνου της, ἔπειτα δὲ ἠρώτησε περὶ τοῦ Τέλη. Καὶ ἡ μὲν Τασοῦλα εὑρίσκετο πλησίον της κοιμωμένη ἡσύχως, ὑπὸ λεπτότατον πέπλον προφυλάσσοντα αὐτὴν ἀπὸ τὰς μυίας, ἀλλ' ὁ Τέλης, ἠγνόει καὶ ἡ Δέσπω, τί εἶχεν ἀπογείνει, ὡς κ' ὁ Παῦλος της.

Εἶχεν φύγει καταδιώκωντες ἀλλήλους καὶ καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων, καὶ οὐδεὶς ἐγνώριζε τί ἀπέγειναν. Τί φοβερὰ πράμματα ἦσαν ἐκεῖνα Χριστέ μου ! Πῶς ἔτσι ἔξαφνα ἁρπάχθηκαν σνὰ νᾶχαν σκοτώσει πατέρα ὁ εἷς τοῦ ἄλλου ! Τί εἶχαν νὰ μοιράσουν μαζί ; Πῶς καὶ αὐταὶς δὲν ἐμάλωναν ; Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα τἄκανε τὸ κρασὶ τὸ ἀναθεματισμένο.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΑΤΥΧΗΣ ΣΜΙΘ

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ ἐντιμότατος Τζόε Μπλάκμουσέλ, θεῖος μου, ἦτο βαμβακέμπορος εἰς τὸ Τεξάς. Εἶχε συνεταιρισθῇ μὲ τὸν συμπατριώτην το Τ. Β. Σμίθ' εκ Γκράνταμ.

Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ δουλειὲς δὲν πρόκοψαν ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἦτο ἡ αἰτία, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας ὁ ἀτυχὴς Τ. Β. Σμὶθ ἀπεβίωσε μίαν ὡραίαν πρωΐαν. Ὄχι ! Δὲν ἀπέθανε ἀπὸ τὴν αἰτίαν αὐτήν, ἀλλὰ συνεπείᾳ, ἁπλούστατα, ἕξη σφαιρῶν ρεβόλβερ.

Ὁ Τ. Β. Σμὶθ δὲν ἔμεινε στὸν τόπο. Δι' ὀλίγας στιγμὰς ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις καὶ ἀπήτησε ἀπὸ τὸν συνέταιρόν του νὰ λάβῃ τὴν φροντίαα τῆς μεταφορᾶς τῆς σωροῦ του εἰς Λίνκολνσχιρ, ὅπου εἶχε γεννηθῆ.

Αἱ τελευταῖα θελήσεις ἑνὸς θνήσκοντος εἶνε ἱεραί. Ἀλλὰ ὅταν ὁ θεῖος μου Τζόε ἤκουσε τὶν τιμὴν ποῦ ἐζητοῦσαν διὰ τὴν μεταφορὰν ἑνὸς πτώματος ἀπὸ τὸ Τεξὰς εἰς Λίνκολνσχιρ, ἔξυσε τὴν μύτην του καὶ ἐψιθύρισε :

— Αὐτὸς ὁ εὐλογημένος Σμὶθ ἦταν ἀνάγκη νὰ ἔχῃ τελευταῖες θελήσεις τόσο ἀκριβές.

Ἀλλὰ εἶχε ὁρκισθῆ !

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ θεῖος μου Τζόε ἦταν ἕνας τζέντλεμαν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε, παρὰ ἕνα λόγο καὶ ἦταν ἄξιος νὰ βγάζῃ πέρα τὰς ὑποχρεώσεις του, ἔκοψε τὸ συνέταιρό του εἰς μικρὰ τεμάχια, τὸν ἁλάτισε, τὸν ἐτοποθέτησε ὅλον μέσα σ' ἕνα βαρέλι καὶ ἀπάνω ἔγραψε μὲ τὸ πιὸ ὡραῖο του γράψιμο : «Κρέας παστό, προσοχὴ ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν!»

Κατόπιν ἐπῆγε καὶ ηὗρε τὸν πλοίαρχον Σὰμ Μπούκ, ὁ ὁποῖος ἀντὶ ἐλαχίστης ἀμοιβῆς ἀνέλαβε τὴν μεταφορὰν τοῦ «παστοῦ κρέατος».

Τούτου συντελεσθέντος, ὁ Τζόε ἔτριψε τὰ χέρια σκεπτόμενος.

— Στὴ θέσι μου ὁ Σμὶθ τὸ ἴδιο θὰ ἔκανε.

Καὶ ἔγραψε στὸν ἀνταποκριτή του εἰς Μπόστον (Λίνκολνσχιρ) διὰ τὸν εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς προσεχοῦς ἀφίξεως τοῦ συνεταίρου του ὑπὸ μορφὴν παστοῦ κρέατος.

Ἐννέα μῆνες ἐπέρασαν χωρὶς καμμίαν εἴδησιν. Τότε ὁ Τζόε ἐτηλεγράφησε καὶ ὁ ἀνταποκριτὴς ἀπήντησε :

— Συνέταιρος δὲν ἐλήφθη ! Ἀναμένω πάντοτε !

Ποῖον ἦτο τὸ μυστήριον ;

Ὁ Τζόε τὸ διελεύκανε ἕνα βράδυ, κατὰ τὸ ὁποῖον συνήντησε τὸν πλοίαρχον Σὰμ Μπούκ εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὸν συνέταιρόν του. Ἀμέσως ἤρχισε νὰ τὸν μέμφεται, διότι δὲν ἐξετέλεσε τὰς ὑποχρεώσεις του καὶ τὸν ἠπείλησε νὰ τὸν σύρῃ εἰς τὰ δικαστήρια.

Ὁ πλοίαρχος Σὰμ Μποὺκ ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι.

— Ἀκοῦστε ὡμολόγησ' ἐπὶ τέλους. Ἐκάναμε ἕνα ταξείδι ἐλεεινό ! Ἡ τρικυμία ἔρριξε τὸ καράβι μου ὄξω σ' ἕνα ἔρημο ξερονῆσι, χωρὶς τρόφιμα καὶ θὰ ἐπεθαίναμε τῆς πείνας, ὅταν θυμήθηκα τὸ βαρέλι σας. Ἐλᾶτε στὴ θέσι μας ; Τὸ παστὸ κρέας, ἐξαίσιο ἄλλως τε, τοὺς ἔθρεψε ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας καὶ τὴν δεκάτην κάποιο πλοῖο ἦλθε εἰς βοήθειάν μας ! Εἶμαι ἕτοιμος νὰ σᾶς ἀποζημιώσω.

— Δυστυχισμένε ! Ἐφάγατε τὸν καϋμένο τὸ Τ. Β. Σμίθ !

Καὶ τοῦ ἀφηγήθη τὴν περιπέτειαν.

Ὁ θεῖος μου Τζόε ἐνήγαγε τὸν πλοίαρχον, ὁ ὁποῖος ἔχασε τὴν δίκην καὶ ὑπεχρεώθη νὰ καταβάλῃ τριαντα χιλιάδας δολλάρια, ποσὸν εἰς τὸ ὁποῖον ἀνεβίβασαν τὴν ἀξίαν τοῦ δυστυχισμένου τοῦ Σμίθ.

— Ὁ εὐλογημένος ὁ μακαρίτης, προσέθετε ὁ θεῖος μου ὁ Τζόε, ὅταν ἀνέφερε τὴν ἱστορίαν αὐτήν, δὲν καταλάβαινε πολλὰ πράγματα ἀπὸ ἐμπόριο καὶ μόλα ταῦτα ὁ συνέταιρός του δὲν μὲ ἔβλαψε !

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ὅταν σπείρῃ ἡ ὀργὴ θερίζει ἡ μεταμέλεια.

— Ὁ ἔρως προκαλεῖται ὡς πυρετὸς χωρὶς ἡ θέλησις νὰ ἔχῃ καμμίαν ἐπίδρασιν.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

(50 λεπτὰ ἡ λέξις)

Νέος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ κορίτσια 16—22 ἐτῶν Γράψατε Σ. Κ. Ξ. P. R. Ἐνταῦθα.

— Ἀλληλογραφῶ μὲ δεσποινίδας μέχρι 25 ἐτῶν προτιμῶνται Γαργαλιάνου Γράψατε Μ. Γ. Χ. Λιγούδιστα Τρυφιλλίας.

— Νέος ἀποκαταστημένος τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέας ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν μὴ ὑπερβαινούσας τὸ 19ον ἔτος καὶ οὐχὶ κάτω τῶν 16 ποῦ σκεπτονται καὶ ποῦ γνωρίζουν ἀπὸ ἔρωτα. Σκοπὸς ἱερὸς ψευδώνημα ἀποκλείονται Γράψανε Steve Drikakis Hindley Streit 153 Adelaide S. Australia

— Πηνελόπην Δέχομαι εὐχαρίστως ἀρκεῖ νὰ μὴ μοῦ τὰ στρίψης πάλιν. Φωκίων.

— Νέος μόλις 21 Μαΐου εὑρικόμενος εἰς τὴν ξενητιὰ καὶ λόγῳ τῆς μονοτόνου ζωῆς του ποθεῖ μία ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδας 18—20 ἐτῶν. Προτιμῶνται Σπάρτης, Ἀθηνῶν, Ναούσης, Σκοπὸς ὅτι ἐπακολουθήσῃ Γράψατε Α. Π. Ἄνω Σέλι Ναούσης Δυτ. Μακεδονίας.

— Κύριε Ι. Θεοχαρίδη. Ἐδιάβασα στὴ «Σφαῖρα» κάποια ἀπάντησιν τοῦ Νοομάντου γιὰ Σᾶς καὶ ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἂν εἶσθε ἐκεῖνος ποῦ ἐμείνατε ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Μασσαλίαν γιὰ νὰ σᾶς γράψω κάτι πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα ποῦ σᾶς ἀφοροῦν καὶ θὰ σᾶς ὠφελήσουν. Ἂν θέλετε γράψατε Δούκισσα Πλακεντίας Γραφεῖα «Σφαίρας.»

— Ἂν ὑπάρχουν πλάσματα ἀπαγοητευμένα ἀπὸ τὴν σημερινὴν ζωήν, ἂν ἐκεῖ ποῦ κάθονται κάποτε στὴ μοναξιὰ τὴν ἐπόθησαν νὰ ζήσουν σὲ ὑψηλότερα ἰδανικὰ ἂς γράψουν σὲ δύο παρόμοιες ψυχὲς Ἀθανάσιον Νικολαΐδην Γεώργιον Ἀγγελίδην Θωρηκτὸν Κιλκὶς Ν. Φάληρον.

— Σοβαρὸς Κύριος ἀποκαταστημένος ἐν Ἀμερικῇ, διαμένων προσωρινῶς ἐνταῦθα, ζητεῖ ὡς σύζυγον Κυρίαν σοβαράν. Γράψατε Κίμων Δουμάγερ P. R. Ἐνταῦθα.

— Ξένος 29 ετῆς Κύριος ἐπιστήμων ζητεῖ εἰς γάμον Κυρίαν ἄνευ ὑποχρεώσεων σοβαρὸν ἡλικίας ἄνω τῶν 28 ἐτῶν.. Γράψατε Κ. Λ. Poste restente Ἐνταῦθα.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς διάσημον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Νοομάντην καὶ πνευματιστὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πλῆρες φῶς εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ μυστήρια.

Πνευματισμός, ὑπνωτισμός, τραπεζάκι.

Ψυχολογία παντὸς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος.

Συνεννόησις δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεις ταχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μυστικότης. Γράψατε : Νοομάντην, γραφεῖα «Σφαίρας» ἐσωκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἑκάστην ἐπιστολήν.

Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεις δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης, καθίσταται γνωστὸν ὅτι δέον νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ ὁρισθὲν ἀντίτιμον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ :

GEORGE BRAOUN. Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν σᾶς συνιστῶ νὰ μὴ μεταβῆτε, καθόσον ἡ ὑγεία σας θὰ ὑποστῇ μεγάλον κλονισμόν. Νὰ πλουτίσετε δὲν εἶναι δυνατόν, καθόσον σᾶς λείπουν αἱ βάσεις. Εἰς γάμον θὰ ἔλθετε μὲ νέαν γνωστήν σας, ἀλλὰ δὲν θὰ ζήσετε εὐτυχεῖς. Ὁ χαρακτήρ σας ἐπιπόλαιος ἀλλ' ἀγαθός. Τυχερή σας ἡμέρα ἡ Δευτέρα.

BELMENTE Δὲν θὰ σᾶς βοηθήσῃ κανείς. Θα προαχθῆτε μόνος. Εἰς τὸν κινηματογράφον θ' ἀποτύχετε. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν διδα Δανάη ἐπιμένει εἰς ὅσα σᾶς ἔγραψα προηγουμένως : Τὸ ὄνειρό σας θὰ πραγματοποιηθῇ.

ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΒΙΟΛΕΤΤΑΝ, Λουτράκιον. Ἡ ἐρωτική σας περιπέτεια θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν διάρρηξιν τῶν σχέσεων. Ὁ φίλος σας δὲν εἶναι διόλου εἰλικρινής. Ἐκμεταλλεύεται τὴν ἐλαφρότητά σας καὶ σᾶς περιπαίζει. Σᾶς συνιστῶ νὰ διακόψετε τὰς σχέσεις ἐὰν δὲν θέλετε νὰ δοκιμάσετε πικροτάτας ἀπαγοητεύσεις.

ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΚΣΠΕΛΛΑ : Καὶ ἡ ἰδική σας ἐρωτικὴ περιπέτεια δὲν θὰ καταλήξῃ εἰς τὸ προσδοκούμενον ἀποτέλεσμα

ΑΓΓΕΛΙΚΗΝ. Ἁπλούστατα. Σᾶς ἐλησμόνησε διότι παρεσύρθη ἀπὸ ἄλλην γυναῖκα. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ σᾶς δυσαρεστεῖ, διότι ἡ μετ' αὐτοῦ σύμβασίς σας δὲν ἦτο μαρτυρική.

ΜΠΑΡΠΕΡΟΓΛΟΥ, Θεσσαλονίκην. Ὁ ἀδελφός σας δὲν εὑρίσκεται ἐν τῇ ζωῇ. Τὸ μέλλον σας πολὺ θλιβερόν. Μία κακοδαιμονία κυριαρχεῖ εἰς τὴν ζωήν σας. Κανένα ἀπὸ τὰ ὄνειρά σας δὲν ἐπραγματοποιήθη μέχρι σήμερον.

ΜΑΡΑΝ. Τὰ αἰσθήματα τοῦ νέου ἐκείνου εἶναι πραγματικά. Ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ὁ γάμος σας σύντομος. Οὐδεὶς κίνδυνος σᾶς ἀπειλεῖ. Θὰ ζήσετε ἀκόμα 32 ἔτη.

ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ. Ἐργασίαν ἀνελάβατε ἤδη. Ἐξακολουθήσατε τὸ σημερινόν σας ἐπάγγελμα. Ὁ ἀδελφός σας θὰ ἔρθῃ καὶ συντόμως μάλιστα, ἀλλὰ πάλιν θὰ φύγῃ. Γάμον δὲν διαβλέπω.

ΓΙΑΝΝΗΝ, Ἀγρίνιον. Τὸ μέλλον σας θὰ ἦτο εὐνοϊκόν, ἐὰν εἰς τὴν ζωήν σας εἴχατε θέσει στερεωτέρας βάσεις. Εἰς τὸν γάμον εἶναι πεπρωμένον νὰ μὴ εὐτυχήσετε.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Τὸ ἀνάγνωσμα «ὁ Ρόλος μιᾶς γυναικὸς» εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τὸ διακόψωμεν διότι ἐδημοσιεύθη χωρὶς τὴν ἔγκρισιν τῆς διευθύνσεως. Ἀντ' αὐτοῦ προσεχῶς καὶ ὅταν θὰ τελειώσουν ἄλλα δύο μυθιστορήματα τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται πρὸς τὸ τέλος θ' ἀρχίσῃ δημοσιευόμενον ἕνα νέον μυθιστόρημα ὑπέροχον.

Ο ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ ΥΠΗΡΞΕΝ ΑΦΟΡΜΗ Ν' ΑΠΑΤΟΥΝ ΑΙ ΑΤΘΙΔΕΣ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΤΩΝ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ «ΣΦΑΙΡΑΝ»

Σχετικῶς μὲ τὴν γοητευτικὴν ἐπίδρασιν ποῦ ἐξήσκει ὁ πολυθρύλητος Βαλεντῖνο ἐπὶ ὅλων τῶν γυναικῶν, ἐλάβομεν τὴν κατωτέρω περίεργον ἐπιστολήν.

Κύριε Διευθυντᾶ

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ θανάτου τοῦ «Βαλεντῖνο» καὶ οὗ δημοψηφίσματός σας, σπεύδω νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν γνώμην μου. Μάλιστα κ. Διευθυντᾶ. Ὁ Βαλεντῖνο ὑπῆρξεν ὁ Γόης ἡμῶν τῶν γυναικῶν. Γιατὶ ὅμως ; Ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα. Ὑπῆρξε ὡραῖος ; Ναί, δὲν λέγω ὄχι, ποτέ. Ὑπῆρξ ἕνας ὡραῖος ἄνδρας, μιὰ συμπαθητικὴ μορφή, Ὄχι ὅμως κ. Διευθ. καὶ ὅπως μᾶς τὸν παρουσιάζουν κάθε ἡμέρα τὰ διάφορα Ἑλληνικὰ καὶ ξένα καὶ πρὸ παντὸς Ἰταλικὰ φύλλα. Τὸν Βαλεντῖνο δὲν τὸν γνώρισα ἐκ τοῦ πλησίον. Τὸν γνώρισα καλλίτερον ἐπὶ τῆς ὀθόνης. Τὸν γνώρισα σὲ πολλὰ ἔργα καὶ ἡ τέχνη του ὑπῆρξεν ἐξαιρετική. Ὁ Βαλεντῖνο ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἐκείνους ἀστέρας τοῦ κινηματογράφου.

Τώρα ὅμως ὁμιλοῦμε περὶ ὡραιότητος ἔτσι δὲν εἶναι κ. Διευθ. Λοιπὸν : Χίλιοι διαβόλοι νὰ μὲ πάρουν ἂν εἶνε ψέμματα, ὅτι ἕνας ποὺ ἔχω γνωρίσει στὰς Ἀθήνας, Ἕλληνα,— καὶ τὸ λέγουν πολλὲς φίλες μου—εἶνε χιλίας φορὰς ὡραιότερος τοῦ Βαλεντῖνο. Εἶνε μόλις 19 ἐτῶν ἀλλὰ ἔχει σκλαβώσει τόσες πολλὲς καρδιές, ποῦ ὅτε εἰς ἡλικίαν 25 ἐτῶν, 22 ἂς ποῦμε ἂν ὄχι 25 θὰ ἐσκλάβωνε ἀνθρώπος, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Βαλεντῖνο ἴσως σὲ τοιαύτην ἡλικίαν δὲ θὰ εἶχε τόσες κατακτήσεις! Σᾶς τὸ ὁμολογῶ καὶ ἐγὼ ἂν καὶ εἶμαι 25 ἐτῶν καὶ παντρεμένη συνάμα, ἔχω τρελλαθῇ μαζί του. Τύφλα νάχουνε χίλιοι Βαλεντῖνοι μπρὸς στὸν ὡραῖο νέον αὐτόν.

Λυποῦμαι κ. Διευθ. ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κάμω γνωστὸν τὸ ὄνομα τὸ δικό μου, ἀλλὰ οὔτε τοῦ νέου, γιατὶ τότε θὰ ἔκανα κάτι ἄπρεπον, καὶ ἴσως καὶ παρεξηγηθοῦμε μὲ τὸν νέον, τὸν μόνον φίλον μου. Τὰ ἀρχικὰ ὅμως τοῦ ὀνόματός του εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας. Α. Σ.

Τὸν εἶχα γνωρίσει πρὸ ἔτους, καὶ ἔμεινα ἔκθαμβος ἀπὸ τὴν ὡραιότητά του. Ἀλλὰ μήπως εἶμαι μόνον ἐγώ ; Πολλὲς πάμπολλες ἔχουν μείνει κατενθουσιασμέναι μὲ τὸν νέον αὐτόν. Εἶνε μελαγχροινός· Μᾶς λένε ἔπειτα οἱ σύζυγοί μας ποῦ δὲν τοὺς ἀγαποῦμε καὶ τοὺς ἀπατᾶμαι. Ὤ, καὶ πῶς ν' ἀντισταθοῦμε σὲ τέτοια πλάσματα ;

Μὲ πολλὴ ἐκτίμισι

Madam Nitous

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ραχε. Εἶναι πολὺ μεγάλο. ***Χ. Χαραλαμπόπουλον.*** Μᾶς ξεχάσατε. ***Ἀϊδά.*** Αὐτὸ ποῦ ἐστείλατε θὰ στοιχίσουν 40 δραχμάς. ***Ἄνω ὀνόματος,*** Καβάλλαν. Ἡ ἐπιστολὴ ποῦ γράφετε δὲν ἐλήφθη. ***Ἀγ. Παπαδάκην.*** Δημοσιεύονται.

ΕΒΕΒΑΙΩΘΗ ΠΛΕΟΝ ΕΠΙΣΗΜΩΣ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Ὅτι οἱ τελειότεροι **ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ**

Νεφρεπίδεσμοι, ὀρθοπεδικοὶ ἐπίδεσμοι. Ζῶναι παντὸς εἴδους κοιλεπίδεσμοι, ἀναζωστῆρες, εἶνε τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου 30 (πλησίον πλατείας Δημοπρατηρίου) ἐργοστασίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΣΙΓΑΛΑ

Προμηθευτοῦ ἀμφοτέρων τῶν ὑπουργείων, Σιδηροδρόμων τοῦ Κράτους, νοσοκομείων καὶ κλινικῶν. Τιμηθέντος διὰ μεγάλης πλακὸς τιμῆς καὶ χρυσοῦ βραβείου μετὰ σχετικοῦ διπλώματος εἰς τὴν Διεθνῆ τοῦ Μιλάνου ἔκθεσιν τὸν Μάρτιον τοῦ 1926 καὶ χρυσῆς δάφνης μετὰ χρυσοῦ βραβείου καὶ σχετικοῦ διπλώματος εἰς τὴν Διεθνῆ ἔκθεσιν τῶν Παρισίων τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1926.

Ἐγκριθέντες μεταξὺ ὅλων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐργοστασίων κατὰ τοὺς διαγωνισμοὺς μηνῶν Φεβρουαρίου 1916, Μαρτίου 1921, Νοεμβρίου 1923 καὶ Ὀκτωβρίου 1925 ὡς ἐκπληροῦντες ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς καὶ τεχνικοὺς ὅρους. Σχετικοὶ ὁδηγοὶ μετρήσεων ἀνωτέρω εἰδῶν ὡς καὶ καλτσῶν ἐλαστικῶν ἀποστέλλονται δωρεὰν τοῖς κ. κ. Φαρμακοποιοῖς, Ἰατροῖς, Μαίαις.

Ζητήσατε τοιούτους, ἀπαραιτήτους διὰ πάντα ἐπιστήμονα, τὸ πρῶτον ἐκτυπωθέντας ὑπὸ Ἑλληνικοῦ ἐργοστασίου.

ΟΙ ΠΟΝΗΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ
ΕΙΣ ΠΡΆΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

Σκηνὴ Α΄.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ σαράϊ τοῦ Μπέη ἀριστερὰ καὶ τὴν παράγκα τοῦ Καραγκιόζη δεξιά.

ΜΠΕΗΣ ΚΑΙ ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ (ἐμπρὸς εἰς τὸ σαράϊ.)

Χατζηαβάτης.— Προσκυνῶ, πολυχρονεμένε μου Μπέη.

Μπέης.- Καλῶς τὸ φίλο μου τὸ Χατζηαβάτη. Σὲ ἤθελα, ἀγαπημένε μου φίλε καὶ κατὰ σύμπτωσιν σὲ ηὗρα μπροστά μου.

Χατζηαβάτης.— Πολυχρονεμένε μου Μπέη, τίθεμαι στὰς διαταγάς σας, καὶ τὰ δυό μου μάτια βγάζω διὰ τὴν εὐγενεία σας

Μπέης.— Δὲν ξέρεις, κύριεΧ ατζήαβάτη, πόσον μὲ ὑποχρεώνεις μὲ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας μοῦ κάνεις.

Χατζηαβάτης.— Ἐφέντη μου, τὸ χρέος μου κάνω καὶ σᾶς φέρνομαι τοιουτοτρόπως, ὅπως θὰ ἐφερνόμουν εἰς κάθε εὐγενῆ ὅπως ἡ ἀφεντιά σας,

Μπέης.—Βρέ! παιδί μου Χατζηαβάτη, ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ τὸν πόνο μου.

Ἐπειδὴ σὲ ἐκτιμῶ γιὰ ἕνα καλὸ νοικοκύρη θὰ σοῦ πῶ, ὡρὲ Χατζηαβάτη, τὸ σεκλέτι ποὺ μὲ τρώει.

Ἐγὼ Χατζηαβάτη, ὡς γνωρίζεις, ἔχω μία κόρη. Ἐπειδὴς ἡ ἡλικία μου ἔχει περάσει καὶ σκέπτομαι, παιδί μου Χατζηαβάτη, σημερινός εἶμαι καὶ αὐριανὸς δὲν εἶμαι, ἐσκέφθηκα κι' ἐγὼ ν' ἀποκαταστήσω τὴν κόρη μου, ὅμως θὰ ἔκανε κάθε πατέρας. Λοιπὸν Χατζησβάτη, ἄκουσε ν' ἀκούσῃς τὴ γνώμη μου. Ἐγὼ ὅπως γνωρίζεις ἔχω πολλὰ λεπτά, μπορεῖ νὰ φύῃ ὅλος ὁ ντουνιᾶς, ὡρὲ Χατζηαβάτη' ἐγὼ Χατζηαβάτη θέλω ἕνα καλὸν γαμβρὸν διὰ τὴν κόρην μου κι' ἂς εἶνε παιδί μου ὅτι θέλει· κουτσός, στραβός, τρελλός, ξυπόλυτος, φθάνει νὰ τὸν θέλῃ ἡ κόρη μου. Τὴ στιγμὴ Χατζηαβάτη ποὺ θὰ μοῦ πῇ, πατέρα μου αὐτόνε θέλω, ἔχεις τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ἀμέσως νὰ τῆς τὸν δώσω. Ἄκου Χατζηαβάτη, ἐγὼ ἔχω εἴδοσποιήσε καμμιὰ πεντακοσαριὰ γαμβροὺς καὶ παρακαλῶ καὶ σένα νὰ τρέξῃς κι' ἐσὺ ὅπου γνωρίζεις νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ σαράϊ μου καὶ ἡ κόρη μου τότε θὰ διαλέξῃ ὁποιον θέλει· ἀμέσως τότε Χατζηαβάτη, θὰ κάνω καὶ τοὺς γάμους. Πῶς; τὴν βλέπῃς Χατζηαβάτη τὴ γνώμη μου, εἶνε καλή; πές μου νὰ χαρῇς τὰ ματάκια σου.

Χατζηαβάτης.—Ἐφέντη μου, πολὺ ὡραία εἶνε ἡ γνώμη σου κι' ἐγὼ τὴν ἀσπάζομαι.

Μπέης.—Αὐτὰ ὅλα τὰ κάνω παιδί μου γιὰ νὰ μὴ μοῦ κάνῃ κανένα παράπονο ἡ κόρη μου σοῦριο, διότι ἂν τῆς ἔλεγα ἐγὼ πάρε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο γιὰ ἄνδρα σου ποὺ εἶνε καλός, αὔριο εἰμπορεῖ νὰ ἤτανε κανένας κακός, κανένας χαρτοπαίκτης, Χατζηαβάτη, καὶ τότε παιδί μου θὰ εὕρισκα τὸν μπελᾶ μου ἐνῷ τώρα Χατζησβάτη δὲν ἔχω νὰ δώσω κανένα λόγο. Ἡ συνείδησίς μου θὰ εἶνε ἀναπαυμένη Χατζηαβάτη, μοῦ χρειάζεται ἀκόμη ἕνας καλὸς ὑπηρέτης, νὰ εἶνε ἀφοσιωμένος σὲ μένα πρῶτα, πρῶτα, νὰ εἶνε εὐγενής, δεύτερον νὰ εἶνε ἐγγράμματος, τρίτον γλωσσομαθής, τέταρτον νὰ ξέρῃ ἀπὸ μάγερας, νὰ ξέρῃ νὰ βάνῃ μπουγάδα, νὰ ξέρῃ νὰ ζυμώνῃ, ἀπὸ κηπουρός, νὰ ξέρῃ σωφέρ, νὰ ξέρῃ ἀπὸ καμαριέρης νὰ ψωνίζῃ στὴν ἀγορὰ καὶ τὸ σπουδαιότερο νὰ εἶνε τίμιος.

Χατζηαβάτης.—Ἐφέντη μου εἶνε δυνατὸν ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματα νὰ τὰ ἔχῃ ἕνας ἄνθρωπος.

Μπέης.—Βρὲ ἀδελφέ, ἔτσι τὸν θέλω ἐγὼ θὰ τὸν πληρώσω ὅσο κι' ἂν θέλῃ, Δὲν μοῦ λές, Χατζησβάτη, θ' ἀργήσῃς νὰ τὸν εὕρῃς τὸν ὑπηρέτη;

Χατζηαβάτης.—Ὄχι ἐφέντημ, τὸ πολὺ σὲ δυὸ ὧρες θὰ τὸν φέρω ὅπου μοῦ πῆτε,

Μπέης.—Ἐγὼ Χατζιαβάτη θὰ σέ περιμένω εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦ Χασὰν Ἀγὰ ἐκεῖ τζάνε μου θὰ πάω νὰ φάω, λίγο χαλβᾶ καὶ λίγο μουχαλεμπί· λοιπὸν μόλις τὸν εὕρῃς νὰ τὸν φέρῃς ἐκεῖ.

Χατζηαβάτης.—(ὑποκλινόμενος) Σύμφωνος ἐφέντη μου, προσκυνῶ.

Σκηνὴ Β΄.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μπέη, μένει μόνος ὁ Χατζηαβάτης.

Χατζηαβάτης (μονολογεῖ)

Μπᾶ τρομάρα νὰ τοὔρθῃ τοῦ γέρο-παράξενου, καλὰ λένε πῶς ἅμα γεράσει ὁ ἄνθρωπος ξεκουτιένεται. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ θέλῃ ὑπηρέτη νὰ βάζῃ μπουγάδα νὰ ζυμώνῃ. Χά! χά! (γελάει) ποὺ νὰ βρῇ κανένας ἕναν τέτοιον ὑπηρέτη ποὺ νὰ τὰ ξέρῃ ὅλα.

Χατζηαβάτης.—(σκεπτόμενος) Ἄ! ὡραῖα μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα· θὰ πάω νὰ βρῷ τὸν Καραγκιόζη καὶ ἐπὶ τέλους, ὅτι δὲν ξέρει, θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ πῇ ὅτι τὰ ξέρῃ ὅλα κι' ἐγὼ ἅμα πάρω τὴ μεσητεία μου, ἂς τὰ βγάλῃ μόνος του πέρα. Καλά' ἀλλὰ ὁ Καραγκιόζης μήπως εἶνε ἄνθρωπος νὰ τοῦ μιλήσῃς. Καλημέρα θὰ τοῦ πῇς, σφαλιάρα θὰ φᾷς. Ἂν τοῦ πῇς γιατὶ βαρᾶς, θὰ φᾷς κι' ἄλλες. Ἀλλὰ τὶ νὰ τὰ κάνῳ; ἐγὼ τὴ μεσητεία μου νὰ πάρω κι' ἂς φάω καὶ μερικὲς σφαλιάρες· ὅλα θὰ τὰ ὑποστῶ. Γιὰ ἂς πάω νὰ ἰδῷ εἶνε ὁ ἀχάριστος σπῆτι του ἢ τὸν ἔχουν σὲ κομμιὰ ἀστυνομία πάλι;

Χατζηαβάτης (Βαδίζει πρὸς τὴν παράγκα τοῦ Καραγκιόζη, κτυπῶν τὴν πόρτα καὶ φωνάζων).—Καρασαγκιόζη.

Κολητῆρι (ἔσωθεν τῆς παράγκας).—Ὤ! ὦ! πατέλα μου, χωροφύλακες ἦρθανε, τί ἔκλεψες;

Καραγκιόζης.—Ὦ συμφορά μου! τώρα τί νὰ κάνω;

Κολητῆρι (μὲ τρεμουλιασμένη φωνή). Πατέλα, πατέλα, ἔμπα ἀπὸ κάτου ἀπ' τὸ καζάνι τῆς μπουγάδας, κλύψου πατέλα, κλύψου, γιατὶ ἔλχονται.

Χοτζηαβάτης (μονολογεῖ). — Τί διάβολο, δὲν μιλάει κανένας, κοιμοῦνται ἢ λείπουνε, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί συμβαίνει. (Κτυπῶν τὴν πόρτα.) Βρὲ Καασαρασγκιόοοζη!

Καραγκιόζης (ἀποτεινόμενος στὸ Κολυτῆρι).—Βρὲ γρουσούζικο, δὲν μοῦ λὲς πῶς εἶναι ὁ Χατζατζάρης, παρὰ μοῦ λὲς πῶς εἶναι χωροφύλακες.

Κολητῆρι. — Ἄ ἄ ἄ! Σοῦ ἄλεσε, πατέλα; Ἄ ἄ ἄ! εὐχαριστήθηκα.

Καραγκιόζης.- Νά! Νά! (τὸν κτυπάει) λωποδύταρε, ποῦ ἅμα εἶμαι σὲ κανένα τμῆμα, πηδᾶς ἀπ' τὴ χαρά σου.

Κολητῆρι (κλαίων).—Τί βαρᾶς ρὲ ἀλαγιάρη, νὰ σοῦ παρ' ὁ διάβολος τὸν πατέλα.

Καασαγκιόζης.—Νὰ στὸν ἐπάρῃ γρουσούζικο, κακοαναθρεμένο τεκνάριον. Χάσου ἀπὸ τοὺς γλυκυτάτους μου ὀφθαλμοὺς φλούδιον, μούδιον, γούδιον, ἀνάπλασμα καὶ κατάπλασμα.

Χατζηαβάτης (ἔξωθεν).—Τί διάολο! Μὲ τὸ παιδί του τσακώνεται; τρομάρα νὰ τοὔρθῃ (κρούων τὴν πόρτα). Βρὲ Καραγκιόζη, δὲν ἀκοῦς; Μιὰ ὥρα κτυπῶ ἀναθεματισμένε.

Καραγκιόζης.—Μπᾶ νὰ λυσάξῃς Χατζατζάρ. Μπᾶ νὰ φᾶς τὰ νύχια σου ἀπ' τὰ δάκτυλά σου. Τί λύσοξες βρὲ γρουσούζη; Ταχυδρομεῖο τὸ ἔκαμες τὸ μέγαρό μου;

Χατζηαβάτης.—Βρὲ ματάκια μου, ἐγὼ ἔρχουμαι γιὰ καλὸ δικό σου καὶ βρίσκω πάντα τὸν μπελᾶ μου. Δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω τί ἄνθρωπος εἶσαι.

Καραγκιόζης.—Βρὲ ἀρχιμπάμ, μπαντατάν, βρὲ ἀρχιλοποδύταρε καὶ πότε ἦλθες γιὰ καλὸ δικό μου καὶ ὀὲν μὲ λυσάξανε στὸ ξύλο;

Χατζηαβάτης — Ἔλα βρὲ ματάκια μου ὄξω. Εἶναι ἀνάγκη.

Καραγκιόζης.—Μακάρι νὰ ἔχῃς ἀνάγκη Χατζατζάρη, νὰ κάνουν νταραβέρι τὰ φαρμακεῖο κι' οἱ γιατροί.

Χατζηαβάτης.- Βρὲ θὰ μὲ κάμῃς νὰ σκάσω. Ἔβγα ἔξω.

Καραγκιόζης. — Μακάρι νὰ σκάσῃς, νὰ δοῦμε καὶ τί βρόντο θὰ κάμῃς.

Χατζηαβάτης.- Καραγκιόζη! Ἔλα ὄξω. Σοῦ ὁρκίζομαι στὴ τιμή μου, ὅτι ἔρχουμαι γιὰ καλὸ δικό σου.

Καραγκιόζης (μονολογῶν). — Γιὰ ἂς βγῶ ἔξω νὰ δῶ τί μὲ θέλει αὐτὸ τὸ χασαποτεμπελοκοπρόσκυλο

Σκηνὴ Γ΄.

(Ὁ Καραγκιόζης ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν παράγκα καὶ πλησιάζει τὸν Χατζησβάτη).

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ καὶ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Χατζηαβάτης.—Βρὲ καλῶς τὸ Καραγκιοζάκη μου, καλὸς τὸν Καραγκιόζη μου. Βρὲ πῶς εἶναι τὰ μοῦτρα σου ἔτσι, τρομάρα νὰ σοῦρθῃ;

Καραγκιόζης. — Βλέπεις, Χατζατζάρη; Ὕστερα φταίω ἐγώ, Ἀκόμα δὲν βγῆκα ὄξω καὶ μᾶρχισες τὸ κοτσομπολιό, πῶς εἶναι τὰ μσύτρα μου μουτζουρωμένα. Ἀφοῦ, βρὲ γρουσούζη, σὺ εἶσαι ἡ αἰτία· μὲ τὸ νὰ κτυπᾶς τὴν πόρτα μου ἐνόμιζα πῶς ἤτανε χωροφυλάκοι καὶ χώθηκα, Χατζατζάρη, ποῦ λὲς κάτω ἀπ' τὸ καζάνι τῆς μπουγάδας.

Χατζηαβάτης. — Βρὲ καλά, ἐχάθηκε λίγο νερὸ νὰ πλυθῇς;

Καραγκιόζης. — Ποῦ νερὸ βρὲ γρουσούζη; Ἔχει νάρθῃ ἡ βρύσι μιὰ βδομάδα. Ἐκτὸς αὐτοῦ Χατζατζάρη ποιὸς νὰ πάῃ γιὰ νερὸ; Ξεύρεις πῶς εἶμαι χῆρος. Ἂν εἶχα γυναῖκα κάποτε θὰ μ' ἔβαζε στὴ μπουγάδα νὰ κάμω τὸ λουτρό μου.

Χατζηαβάτης.—Χά! χά! χά! Γιὰ λέγε Καραγκιόζη, γιὰ λέγε Καραγκιόζη μου, παρακάτω.

Καραγκιόζης.— Ἔστειλα τὸ γυιό μου νὰ φέρῃ νερὸ ὁ γρουσούζη καὶ κεῖ ποὺ πήγαινε εἶχε προηγούμενα μ' ἕνα σκυλὶ μπολντὸκ ποῦ τοῦ εἶχε κλέψει ἕνα πλεμόνι ὁ γυιός μου καὶ τσακωθήκανε καὶ σπάσανε τὴ στάμνα. Ἔτσι ποῦ λές, Χατζατζάρη ἔχω νὰ θῶ νερὸ μιὰ βδομάδα.

Χατζηαβάτης.—Βρὴ καλὰ Καραγκιόζη μου. Ὁ γυιός σου σκυλὶ εἶνε;

Καραγκιόζης.—Μοιάζει παιδί μου, μὲ τὸ σκύλο ὁ γυιός μου ἀλλὰ μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὸ Κολητῆρι εἶνε ράτσα Σέτερ.

Χατζηαβάτης.—Τρομάρα νὰ σοῦρθῃ. Χά! χά! χά! πῶς τὰ λές.

Καραγκιόζης.—Δὲν εἶνε αὐτὸ μόνο Χατζατζάρη. Τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχαν ἁρπαχθῆ με τὸ μπολντὸκ ἐπέρναγε ὁ μπόγιας κι' ἔπιασε τὸ γυιό μου κι' ἔτσι Χατζατζάρη ἔδωκα δέκα φράγκα γιὰ νὰ τὸν πάρω πίσω.

Χατζηαβάτης.—Τέλος πάντων. Ἄς' τα αὐτὰ τώρα, Δὲν μοῦ λὲς ἔχεις ἐργασία;

Καραγκιόζης.—Ὑγρασία, Χατζατζάρη ἔχω μεγάλη,

Χατζηαβάτης.—Ποῦ ἔχεις ἐργασία;

Καραγκιόζης.ι—Εἶμαι βρεμένος παιδί μου ἀπ' τὰ χτές. Ἐμπῆκα ἐγὼ κι' ὁ γυιός μου νὰ κλέψουμε κάποια μπουγάδα καὶ στροβομάρα δὲν ἔβλεπα καὶ βρέθηκα μέσα σ' ἕνα καλάθι μεγάλο, Ἂν πῆς γιὰ τὴ καλύβα ποὺ εἶνε τρασπαράν; Ἅμα βρέχει κάνουμε τὰ λουτράμας ἐγὼ κι' ὁ Κολητῆρις.

Χατζηαβάτης.- Ἐγὼ βρὲ δὲν σ' ἀρώτησα ἂν ἔχῃς ὑγροσία, ἐὰν ἔχῃς δουλειὰ ἐννοῶ.

Καραγκιόζης.—Ἔτσι μίλα βρὲ ἀρχιλωποδύταρε. Δουλειὰ ἔχω Χατζατζάρη καὶ σπουδαία μάλιστα.

Χατζηαβάτης.—Τὶ δουλειὰ ἔχεις;

Καραγκιόζης.—Μαζώνω ψύλλους, κοριοὺς καὶ κατσαρίδες.

Χατζηαβάτης.- Βρὲ παλιάνθρωπε αὐτὴ δὲν εἶνε δουλειά. Δουλειὰ εἶνε ἂν δουλεύῃς πουθενά,

Καραγκιόζης.— Ἔχεις δίκηο, Χατζατζάρη, γιατὶ δὲν ἔτυχες νὰ εἶσαι σὲ γενικὴ ἐπίθεσι τῶν κορέων νὰ βλέπῃς νὰ πετάγωνται πέντε ἀπὸ δῶ, δέκα ἀπ' ἐκεῖ καὶ νὰ σὲ δαγκώνουν ὅλοι μαζὺ οἱ γρουσούζηδες. Αὐτὸ μόνο; Πρέπει νἄχῃς καὶ μεγάλη ἐπιτηδειότητα νὰ τοὺς σκοτώνῃς. Νὰ τοὺς πιάνῃς ἄξαφνα; Σπάει ἡ χολή τους. Καὶ τότες πρέπει Χατζατζάρη νὰ ἔχῃς μάσκα νὰ μὴ σὲ πάρῃ ἡ βρῶμα ἀπὸ τ' ἀσφυξιογόνα ἀέρια. Ἐγὼ ὅμως ὡς ἐπιτήδιος σαλυώνω τὸ δάκτυλό μου τοὺς πιάνω μὲ προσοχή, καὶ ὕστερα Χατζατζάρη τοὺς κάνω τὸ λουτρό τους.

Χατζηαβάτης.—Τέλος πάντων. Αὐτὰ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν. Ἔρχεσαι νὰ σὲ πάω ὑπηρέτη σ' ἕνα σπίτι;

Καραγκιόζης.—Ὑπηρέτης δὲν πάω. Δοῦλος πάω.

Χατζηαβάτης.- Τὸ ἴδιο δὲν εἶναι βρὲ βλάκα; Τὶ ὑπηρέτης τί δοῦλος.

Καασαγκιόζης.—Τὸ νομίζεις ἐσὺ Χατζατζάρη. Ὑπηρέτης σοῦφυγε ἀπὸ τὸ στόμα σουμάνι μάνι, ἐνῷ δοῦλο-ο-ο-ο-ο-οο-ς γεμίζει τὸ στόμα σου.

Χατζησβάτης.—Ἔστω δοῦλος ὅπως τὸ λὲς ἐσύ.

Καραγκιόζης.—Πάω. Χατζατζάρη.

Χατζηαβάνης.—Γιὰ νὰ πᾶς ὅμως δοῦλος' πρέπει νὰ ἔχῃς πολλὰ προτερήματα.

Καραγκιόζης.—Ἀπὸ ρήματα ξέρω πολλὰ Χατζατζάρη.

(Ἀκολουθεῖ)